

Nr. 11 (35)

DECEMBRIS 2004

Dundadznieks

Dundagas pagasta padomes izdevums

Kā Rūkrūķis Dundagu raudzīja

Eiropas Rūksavienības augstais komisārs Fantoms Gnomiks van der Rolle-Trolle nolēma sūtīt savu pārstāvi uz kādas jaunās dalībvalsts attālu ziemeļu nostūri. Kas labs, kas mazāk labs noticis kādreiz rūķu biezi apdzīvotajā Dundagā? Cik daudz dāvanu maisu un žagaru saišķu jāsagatavo?

Izvēle krita uz Rūkrūķi. Par viņa prāta spējām stāstīja leģendas. Jau ļoti agrā jaunībā — nepilnos 489,5 gados — viņš nevainojami bija apguvis rūķu gramatiku: es rūķoju, tu rūķo, viņš, viņa rūķo, mēs rūķojam, jūs rūķojat, viņi, viņas rūķo. Rūkrūķis bija īstais, kam uzticēt atbildīgo darbu.

Sapratis, ka nepieciešams vietējo iedzīvotāju atbalsts, Rūkrūķis rūķnetā nosūtīja rūķpastu uz adresi jumprava@dundaga.lv. Tā un tā, mīļā Jumprava, liksim mieru mūsu dzimtu senajam naidam! Nāc līdz pastaigā pa Dundagu!

Z. Jumprava piekrita, un ciemiņš ieradās Dundagā.

— Pēc tālā ceļa gribētu apraudzīt to vietu, kur rūķīši kājām tipina... — Rūkrūķis pieklājīgi teica.

— Lūdzu! — Z. Jumprava lepni atbildēja, norādot uz namiņu pie autoostas.

— Kā Eiropā, — Rūkrūķis pārsteigts bilda, iznācis no gaumīgās ēciņas. — Mani pat apsveica kā 2000. apmeklētāju. Varbūt uzšņāpt pateicību uz gaišās sienas?

— Fui, nē! — Z. Jumprava iebērās, — mums pietiek savu gramofonu... Ir tādi, kas publiski grib rādīt nupat apgūto rakstu prasmi. Ejam tālāk!

— Neejam vis! Tagad man gribas kaut ko iekost!

— Izvēlies! Vari pasapņot jūrā, vari sasildīties Pie māmiņas, vari pacelt krūzīti Krūziņos...

— Izklausās kā pasakā... Bet vai mazam vīriņam pusporciju arī dos?

— Krūziņos ne tikai pusporciju dos, arī gultiņu saklās un piedāvās šahu ar puikām uzspēlēt!

No Krūziņiem Rūkrūķis iznāca apmierināts, ar bumbai līdzīgu vēderu.

— Nemaz tik dārgi! Tomēr labi, ka naidīja ķešā.

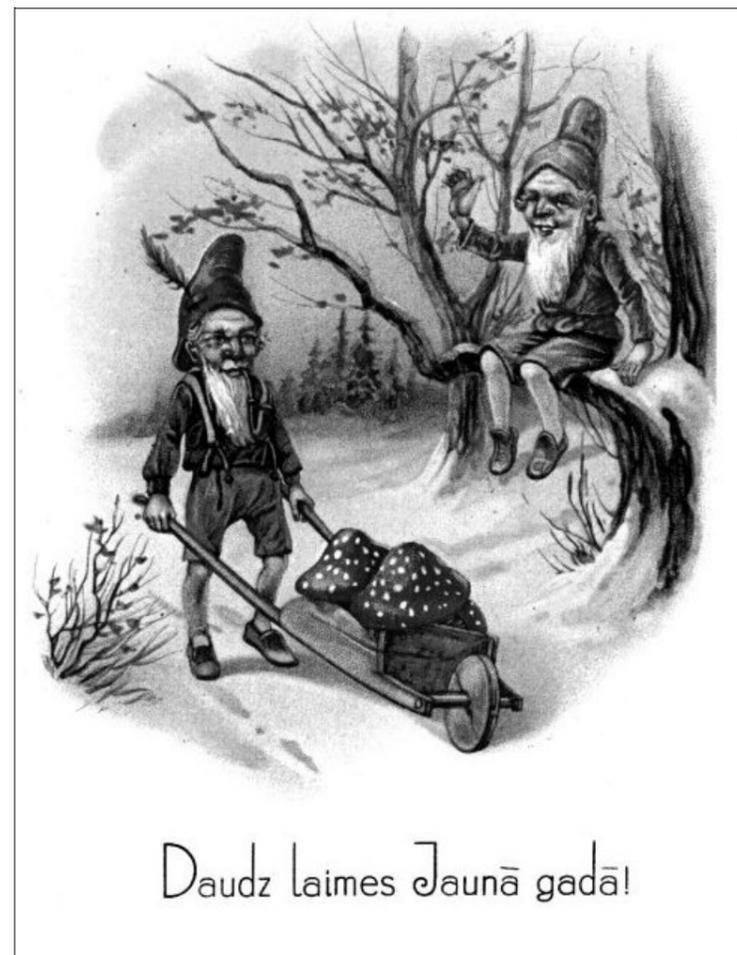
— Ja tu būtu galīgs tukšinieks, arī badā nenomirtu, — Z. Jumprava paskaidroja. — Zupas virtuvē tev šķīvīti viras ielietu.

— Pat tādas lietas jums ir! Ai, ai! Un kādi glīti trošuāri! Krāsaini! — ciemiņš uzteica. — Kā Ventspilī, kā Arbatā, kā Disnejlendā!

— Tuvu 100 000 latiem visi ceļu darbi izmaksāja, — Z. Jumprava lepni stāstīja. — Dažas ielas noasfaltēja, gulošos policistus ierīkoja, pie Lielās skolas — pieturvietu. Pretī bijušajai Sirupfabrikai šoruden izbūvēja stāvlaukumu, var kaut desmit rūķbusus novietot. Naudīna no partiju makiem, pašvaldības un no konkursa Sakoptā-

kais pagasts — 2003 balvas.

— Un ietvēm lēzenas nobrauktu-

ves! Par rūķīšu mazajām kājiņām padomājuši! — viesis sajūsminājās.

— Ja būtu ieradies slidenā laikā, tad tā neļūsmotu. Kājiņas būtu pa gaisu, sevišķi pie dažāda laba veikala. Toties rentgena kabinets glīti izremontēts, un dakteri jums krietni. Lauztā kāja saauģtu un būtu stiprāka par veselo.

— Šķiet, arī veselības mājas jumtu esat pārkrāsojuši. Un cik smuki saulē mirdz lielās baznīcas jumts! Jums gan bagāta draudze!

— Bagāts ir Tas, kā vārdā draudze pulcējas... Ziedojumos savāca gandrīz 25 000 latu. Ar prātu neapvert!

— Mana krūts arī brīvi elpo. Re, ko nozīme lauku gaišs.

— Pirms gada mazdārziņu pusē brīžam bez gāzmasks nevarēja iztikt. Tagad attīrīšanas iekārtas par valsts un par pašvaldības naudu rekonstruētas. Tas arī SIA *Ziemeļkurzeme* nopelns. Vēl viņi nomainīja vienu apkures katlu, nu dažām centra mājām ziemā krietni siltāk. Kaut visi maksātu par šo pakalpojumu...

Plāpādami abi ceļotāji bija nonākuši pie *Līkās muižas*. No tās pusteciņus, smalkmaizīti kāri ēzdams, izskrēja neliela auguma vīrs. Nopētījies Rūkrūķi, pavaicāja: — Kādas problēmas?

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

— Labdien! — Rūkrūķis atbildēja un čukstus pavaicāja pavadonei: — Kas ir šis vīrs, kas labdien vietā vaicā

Redaktora ziņa

Priecīgus svētkus!

Ziemassvētkos un Jaunajā gadā cits citu apdāvinām. Arī mēs izdomājām kādu dāvanu jums, godājamie lasītāji, turklāt tādu, kas patī kādreiz bijusi apsveikums. Kubalu skolas-muzeja pārzinis Ivars Abajs piedāvāja šā numura ilustrācijām izmantot senas Ziemassvētku kartiņas. Izmantojām gan kartiņas, gan to fragmentus. Klāt pielikām arī attēlus no tuvākas pagātnes pastkartēm.

Tagad šķiet, ka diezgan tālās vēstures liecības, pabalējušas, noskrāpētas un notraipītas, dzīvo savu neatkarīgu dzīvi. Īpašs mīļums plūst no kādreizējās zīmējumu manieres, mazliet saldenā stila. Kā īpašu vērtību nodrukājām

arī vienas pastkartes otrā pusē — kāda pirms 70 gadiem dzīvojoša zēna lūgumu onkulim nopirkt uz Ziemassvētkiem slēpes, jo "Mums ir Daudz snieks". Tieši tāpēc, ka pašlaik, kad šo rakstu, *mums Nemaz nav snieks*. Tāpēc, ka Ziemassvētku brīnumu mājo arī cerībā uz sniegu un slēpēm, kas rada tik daudz prieka mazajiem.

Kā sniegpārslas, kā karnevāla konfeti ir mūsu dāvana jums — fragmenti no vecām Ziemassvētku kartiņām. Un es varu piebilst to pašu, ko rakstījuši cilvēki pirms vairāk nekā pusgadsimta: priecīgus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno gadu visiem!

Alnis Auziņš

Jaungada nakts balle — karnevāls Dundagas pili

23.50 no pils terases svētku apsveikuma runa, pusnakti ugunošana, pēc tam balle pili. Spēlē *Brenča muzikanti*

Zaļāka par mani. Domā, kā saglabāt senlaiku tikumus un arodus.

— Man patīk Donkihoti brunčos. Bet pag, galvenā ir pils, — Rūkrūķis atzinās. — Parādi to vietniņu, kur tevi, tā sakot, iemūr...

— Es varu arī aiziet! — Z. Jumprava nikni attrauca.

— Labi, labi, necilāsim vecas lietas. Neiesim taču tiesāties.

— Tā ir. Miers baro. Krona lietās labāk nebāzt degunu, ja neesi pienācīgi sagatavojies. Un man diemžēl nav sava jurista. Ai, kā Z. Jumpravai vajadzētu savu juristu!

— Lūūūdzu, uz pili! — ciemiņš vedināja. — Rūkrūķis, kas redzējis Dundagas pils lielo zāli, var mierīgi mirt...

— Mirīt nevajag, kapliča nav vēl uzcelta, — Z. Jumprava paskaidroja. — Labi, skaties zāli.

— Uh! Ah! Vo jē! — Rūkrūķis dvesa. — Cik smuki griesti! Kādi gaumīgi krēsli! Vai rūķi te bieži ballējas?

— Kopš *maniem laikiem* vairs ne. Bet netrūkst citu pasākumu. Kad koncertēja *COSMOS*, tad zālē nebija vietas. Daži pat pagāba.

— Es arī no *COSMOS* gībstu.

— Citu gad atnāc uz Pils dienu! Vai uz Dundagas svētkiem! Bet tagad iemet aci lejas stāvā! Te mums jauki saposta ekspozīcijas zāle par Eiropas Savienības līdzfinansētā *LIFE* projekta līdzekļiem. Arī A. Pūliņas pirksts! Mūsu pilskundze Anda tāpat cītīgi raksta projektus. Nākamgad tā gribam atjaunot pils koka balkonu un iegūt naudu ugunsdzēsības signalizācijai.

— Vareni. Zini, mani kā mazāku vīriņu saista augumā nelieli cilvēciņi. Jums taču te ir kāda vieta, kur bērni lasa, mācās, atpūšas, rotaļājas?

— Jā! Nonācis pie pirmsskolas izglītības iestādes *Kurzemīte*, Rūkrūķis palēcās.

— Kā jūs tikāt pie baltiem, jauniem logiem?

— Valsts apaļu summiņu sadalīja. Bet vajadzēja arī mainīt! Rāmji uz galvas krita. Nekas nav mūžīgs. Bērnu darza ēkām pavasarī nosvinējām 20 gadu jubileju.

— Bet vai jums grāmatīņas par rūķiem arī ir?

— Tapat augšā ir bibliotēka, pārliecinies. Dundagas bērni čakli lasa.

— Tad jums arī rosīgas bibliotēkāres.

— Kā tad! Ne tikai pie grāmatām tiksi, varbūt pat siltu zeķu pāri dabūsi. Jau otro gadu bibliotēkāres rīko labdarības akciju. Vilnas karalis Dainis Derkevics iedod dziju. Šogad 7 dundadznieces noadījušas 76 zeķu un 34 cimdu pārus. Tie, kam kājiņas visvairāk salst, dabū siltas zeķes taisni pirms Ziemassvētkiem.

— Žēl, man silti zābaki...

— Tas labi. Bet pagasta bibliotēkas

vadītāja Ruta ir arī viena no čaklākajām projektu rakstītājām. Nākamgad pagasta un vidusskolas bibliotēka saņems jaunu datortehniku. Ar Valsts Kultūrkapitāla fonda atbalstu notikušas Dzejas dienas, iepirkta jaunas grāmatas un norisinājusies *Bērnu žūrija*. Viesojusies izdevniecības *Annele, Lietus un Zvaigzne ABC*, rakstnieki Jāzeps Osmanis, Māra Cielēna un Egils Lukjanskis, rīkotas izstādes.

— Braši. Un kas atrodas aiz tiem logiem, kur aicina uzraksts *Mājas?*

— Tas mūsu jaunais dienas centrs. Bērniem kur tverties no sliktā laika un sliktā garastāvokļa.

— Aidā, uz priekšu! — Rūkrūķis vedināja. — Bet vai par folkloras tēliem tur nezobojas?

— *Mājās* zobojas nepieļauj *kārtības rullis*. Var rotaļāties, var maizītes uzēst. Var ko derīgu uzmeistarot. Tikai stundu laikā tur nedrīkst būt.

— Es pēc bastotāja izskatos?

— Es tikai atgādinu. Atnāc pavasarī, kad te sāks būvēt rotaļu laukumu!

— Tad paldies par visu un līdz nākamajai reizei!

Iepazīnis Dundagu, Rūkrūķis devās atceļā, lai sagatavotu pārskatu augstajam Fantomam Gnomikam van der Rollem-Trollem. Komisārs izlasīja un secināja: kam dāvanas, kam žagari. Bet Rūkrūķi citoreiz uz Dundagu viņš tomēr nolēma nesūtīt. Teicamais rūķu gramatikas pārzinātājs bija galīgi saputrojies un augām dienām skaitīja: es rūķo, tu rūķo, viņš rūķo, mēs rūķo, jūs rūķo, viņ rūķo.

Sirbmus Skeinjēlāms

Eglīte mirdz!

16. XII pievakarē ar *Dun-dang* jauno dejotāju un *Gudrinieku* mazo dziedātāju priekšnesumiem sākām gaidīt gadmiju. Pēc koncerta kopīgi iegaismojām eglī pie pagastmājas.

Dace Treinovska ar dančiem un dziesmām skatītājus un klausītājus izveda cauri gadam — no pavasara līdz ziemai. Kā karnevāla parādē raibajā priekšnesumu virtēnē redzējām *Zvejnieks mani aicināja*, danci par murrājošo minci ar spilveniem, *izsalkušo bērnu rībināšanu* ar koka karotēm. Vakara nagla bija meiteniņu Spīdalu dejas (enerģiska vicināšanās ar slotām!). Deju solim braši turēja līdz *Kurzemītes* mazie dziedātāji Rudītes Baļķītes vadībā.

Tā iesildījušies, devāmies ārā, taču... eglīti neredzējām. Vien dzirdējām vārgu balstiņu. Bērniem bija kaut kas jānodzied vai jānoskaita par eglīti, lai gaidītais brīnumu iegaismotos svētku ugunīs. To mazie dundadznieki ātri paveica, un sveču gaisma pāršķēla tumsu. Par to eglīte dāvāja mazajiem kārumus un piparkūkas — visiem līdzjutējiem.

Alnis Auziņš

Bērnu žūrijai svētki

Valsts Kultūrkapitāla fonda atbalstītājā lasīšanas veicināšanas projektā divus gadus piedalās Dundagas pagasta un Kaļķu bibliotēka. Bērni lasa piedāvātās grāmatas, vērtējumu ierakstot anketās. Tā jauno lasītāju viedokli uzzina autori, tulkotāji, izdevēji. Šovasar katra no projekta bibliotēkām saņēma 24 jaunas grā-

matas par Ls 61,47.

15. XII Kurzemītes zālītē Bērnu žūrijas gada noslēguma pasākumā pulcējās jaunie lasītāji, bibliotekāri un projekta darba grupas dalībnieki.

Pēc bērnu darbnīcu ieskaņas koncerta projekta īstenotāja Dundagā Ruta Emerberga ar Rudītes Baļķītes piepalīdzību kā mini-mani miklā pēc fragmentiem lika bērniem uzminēt lasītās grāmatas. Pasākumā piedalījās

70 pamatskolas audzēkņi.

Populārāko grāmatu trijnieku dundadziņi izveidojuši šādu (pa vecuma grupām): 1. — 2. kl. A. Langeņas *Vēstules no Fēliksa*, O. Lutsa *Ragānītis* un M. Valdburga *Meža mošķu noslēpums*; 3. — 4. kl. J. Ankrava *Desas piedzīvojumi*, J. Širmaņa *Kriksis Mežmājā* un A. Ozolas—Jaunarājas *Uguns grāmata*; 5. — 7. kl. S. Kvaskovas *Monika un dimantu ciltstēvs*, J. Jurkāna *Nirējs* un V. Kaijaka *Melnais kamols-amols-mols*; 8. —

9. kl. K. Funkes *Zaļļu pavēlnieks*, M. Putniņa *Mežoniģie pīrāgi* un M. Cielēnas *Pasakas par diviem*.

Kaļķenieki grāmatas sarindojusi šādi: 1. — 2. kl. A. Langenas *Vēstules no Fēliksa*, J. Baltvilka *Vilki velk malku* un M. Valdburga *Meža mošķu noslēpums*, 3. — 4. kl. A. Ozolas—Jaunarājas *Uguns grāmata*, J. Frīdriha *Čertarpus draugi* un *pazudusi bioloģijas skolotāja*, R. Dāla *Čarlijs un lielais stikla gaisakuģis*, 5. — 7. kl. L. Aleksandera *Triju sirdis*, V. Kaijaka

Melnais kamols-amols-mols, S. Kvaskovas *Monika un dimantu ciltstēvs*, 8. — 9. kl. S. Bedkeres *Silasa ģimene*, K. Funkes *Zaļļu pavēlnieks* un M. Runguļa *Divdabīs un Stulbcepure*.

Jaunie lasītāji un lasītāju atbalstītāji saņēma laba vēlējumus un piemiņas veltes. Paldies visiem, kas iesaistījāsies Bērnu žūrijā!

Alnis Auziņš

Svētki sev pašiem

14. XII uz mācību pusgadā paveikto atskatījās mākslas un mūzikas skolas audzēkņi. Dalībniekiem un viņu vecākiem domātā pēcpusdienu izvērtās skanīga un gaiša.

Vakara vadītāja Sandra Lielanse staroja dzīvespriekā, asprātībā, situācijas izjūtā, skandēja trāpīgi piemeklētas dzejas rindas par sniegu un Dundagu.

Draudzīgu gaisotni radīja rūķu cepures mūzikas nodaļas citkārt nopietno pedagogu galvās. Bērnu līdzdalības priekā izkusa misēkļi, ko saldināja arī kārumi pēc katras uzstāšanās. Un kur vēl liksme par atzinības rakstiem!

Virsoņi šķita skolas koriša dzidrais dziedājums, īpaši izpildot Egona Valtera dziesmu ar Teodora Zeiferta dzeju *Nakti bira zelta rasa*. Iespaidīgi skanēja pūtēju orķestris. Teicami izdevās peda-

gogu iecere iesaistīt mākslas nodaļas audzēkņus — katra klase radīja savu priekšnesumu, man sevišķi patika rozā sivēnu deju. Liela daļa audzēkņu greznajās pašdarinātās maskās, un labāko trijnieks izpelnījās īpašu atzinību. Bet vakara noslēgumā skaists pārsteigums — divas milzīgas un ugunjošas tortes, no kurām vismaz pa gabaliņam tika visiem.

Alnis Auziņš

Invalidu biedrības sapulcē

17. XII gada sapulcē kopā nāca Dundagas invalidu biedrība.

Sapulce sākās ar pārsteigumu — specializētā valsts sociālās aprūpes

centra Dundaga iemītnieku dejām un dziesmām. Brīnišķīgi un aizkustinoši! Arī man tika mazs dzijas rūķītis, ko iekarīnāt savā svētku eglē. Paldies!

Pēc tam skatuvī savā pārziņā ņēma divi asprātīgi rūķi, prātojot par jautājumu stādīšanu un atbilžu ķekaru plūksanu.

Pēc rūķiem jautājumus sāka stādīt

biedrības vadītāja Ināra Čaunāne, daļēji uzrunājot savus biedrus, daļēji — tobrīd klāt neesošo Gunāru Laicānu. Galvenās atziņas — brīžam pašu biedru lielais kūtums, brīžam pašvaldības darbinieku formālisms. Tomēr pagastvecis ar nelielu nokavēšanos ieradās. Nu varēja savu sāpi tieši izteikt pirmajai personai. Šķiet, vis-

maz telpu jautājumā vezums iekustējās. Varbūt biedrībai turpmāk jāriko nopietnāka pasēdēšana ar pašvaldības vadītājiem, līdzko samilzt nopietna ķibeļe?

Labus vārdus teica mūsu veselības un sociālā dienesta vadītājs Valdis Rande, svarīgus jautājumus skaidroja Talsu invalidu biedrības valdes

priekšsēdētājs Juris Haberkorns. Dundagas invalidu biedrība par svētku galdu un ziediem pateicas viesu namam *Krūziņi*, veikaliem *Linda*, *Tonuss*, *Top*, *Kante*, *Lielzieds* un *Pelītes*.

Alnis Auziņš

Līvu atdzimšana

Dundagas pagasta padome un Līvu savienība īsteno Latvijas Sabiedrības integrācijas fonda Eiropas Savienības *Phare* programmas *Sabiedrības integrācijas veicināšana Latvijā* līdzfinansēto projektu *Līvu kultūrvides elementu kopšana Ziemeļkurzemes amatniecībā un ainavā*. Galvenais — mēģināt Ziemeļkurzemē atdzīvināt īpatno, bet paputējušo lībiešu amatniecību.

Projekta semināros līdztekus Līvu savienības Dundagas grupas biedriem iekļaujas arvien vairāk interesentu, kurus saista iespēja skoloties keramikas mākslā, kokamatniecībā, aušanā. Pēc mācībām neradīsies

augsta kaluma speciālisti, taču dalībniekiem nebūs sveši līvi un viņu amatniecība. Kāds varbūt darbosies līviem raksturīgajā stilā.

Pildot pieteikumā rakstīto, 13. XI notika izbraukuma seminārs Ventspilī. Pilsētas muzejā iepazīnāmies ar Ventspils un līvu vēsturi. Apciemojām vietējo līvu grupu. Mājīnieki mūs uzņēma ar klātiem galdiem un dziesmām. Zoja un Edgars Sīļi bija pamatīgi sagatavojušies par līvu tērpiem, rotām, cimdkiem, zeķēm un pat kapu krustiem. Pārlicinājāmies, ka laika gaitā viss ir cieši saplūdis un bieži neapzināties lībiskā sākotni latviskumā. Z. Sīle uzsvēra atšķirīgā vērtību, piemēram, līvu amatniecību un piekrastes ainavu, ko svarīgi saglabāt un saulītē celt.

Projekta noslēgumā maijā brīvdabas izstādē — gadatirgū būs apskatāmi un iegādājami līviem raksturīgi amatniecības izstrādājumi un dzirdams līvu ansamblis, bet Dundagas pils izstāžu zālē atklās līvu amatniecības darbu izstādi, kas pēc tam ceļos tālāk uz Mazirbi un Kolku.

11. XII Likajā muižā projekta dalībnieki, esošie un topošie amatnieki, Dundagas un Kolkas lībiešu nodaļu pārstāvji pulcējās, lai pārliecinātos par akadēmiķa, etnogrāfa Saulveža Cimmaņa enciklopēdiskajām zināšanām. Nevarējām neapbrīnīt Lībiešu krasta ciemu tautas celtniecības vēstures un mūsdienu pārzinātāja spēju nekļūdīgi orientēties jebkura ciema iedzīvotāju radurakstos, māju nosaukumos, gadskaitļos, ēku un

telpu plānojumos... Tā bija liecība cilvēka aicinājumam pusgadsimtu vākt faktus par lībiešu ciemiem. Klausījāmies par vērtībām, kas kā acuraugs sargājamas, un ieteikumus, kā tās skaisti pasniegt tūristiem.

Un neba lībiešu ciemi attīstījās atrauti no pasaules. Tepat Sāmsalas igaunī, tepat Dundagas kalna zemnieki, arī pa kādam vācietim vai žīdam. Notika tirdzniecība, laika gaitā dzima jauni arodi (piemēram, kuģu kalēji), ieradās strādnieki no citurienes.

Tas Ziemeļkurzemes piekrastes īpatnējos apstākļos slāni pa slānim radīja tikai šai vietai raksturīgas sadzīves un kultūras iezīmes, ainavas un savas vietas izjūtu. Entuziasta krāti un vētīti, ilgu gadu slāņojumi

tagad pārtop daudzpusīgos arhīva materiālos un grāmatā *Lībieši un viņu kultūra Latvijā*. Mums atliek pasmelties bagātībā un paņemt pa pavedienam, ko ieaut, iegrebt vai iemīcīt pašiem savos amatniecības izstrādājumos un apziņā.

Aicinām visus Dundagas pagasta dažādu amatu pratējus un interesentus piedalīties mūsu semināros un gatavoties amatniecības gadatirgum Dundagā 2005. gada maijā. Pievērsīsim uzmanību dažādiem amatniecības arodiem, kas, iekļaujot arī mūsdienu iezīmes, kalpotu kā liecība mūsu senču sadzīvei un kultūrai — Ziemeļkurzemes lībiešu zīmē.

Sīkākai uzziņai tālr. 3232252, 9444395.

Alanda Pūliņa un Una Upīte

Pašvaldību vēlēšanas tuvu

Dundagas pagastā tāpat kā visur citviet Latvijā jau gatavojas pašvaldību vēlēšanām 2005. gada 12. martā. No pieteiktajiem deputātu kandidātiem pie deputātu pilnvarām Dundagas pagastā tiks 9 kandidāti.

Lai vēlēšanas notiktu, vēlēšanu komisijai jābūt iesniegtiem vismaz 2 kandidātu sarakstiem. To var izdarīt gan politiskās organizācijas un to apvienības, gan arī vēlēšanu apvienības. Deputātu kandidātu sarakstu

iesniegšana noteikta laikā no 2005. gada 21. līdz 31. janvārim.

Par vēlēšanu kārtību

- Dundagas pagasta padomei vēlēties tikai Dundagas pagasta vēlēšanu iecirkņos un tikai tie vēlētaji, kuri līdz 12. decembrim kā savu pamatdzīvesvietu ir deklarējuši Dundagas pagastu.
- Tie vēlētaji, kuri Dundagas pagastu ir norādījuši kā otro dzīvesvietu,

Dundagas pagastā vēlēties nevarēs.

- Līdz 2005. gada 1. janvārim visiem vēlētajiem būtu jāsaņem Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes informatīva vēstule ar paziņojumu, kurā norādīts katra vēlētajā vēlēšanu iecirknis, uz kuru viņš var iet vēlēties.
- Ja vēlētajs kāda iemesla dēļ gribēs novēlēties kādā citā no pagasta vēlēšanu iecirkņiem, tad viņš to varēs darīt, ja no 3. janvāra līdz 15. februārim lūgs pašvaldībā grozīt vēlēšanu sarakstus, norādot, kurā vēlēšanu iecirknī gribēs vēlēties.
- Dundagas pagasta padomei vēlēties va-

rēs arī tie citu pašvaldību vēlētaji, kuriem Dundagas pagastā atrodas nekustamais īpašums. Šajā gadījumā, pārreģistrējot iecirkni, jāuzrāda īpašuma tiesības apliecinājošs dokuments (Zemesgrāmata vai izziņa no tās).

• Ja vēlētajs pēc 12. decembra maina dzīvesvietu, viņam saglabājas tiesības vēlēties to pašvaldību, kurā viņš bija reģistrēts līdz 12. XII.

Latvijā pašvaldību vēlēšanas notiks 2005. gada 12. III, sestdienā. Iepriekšējā balsošana — 9., 10. un 11. martā visos vēlēšanu iecirkņos.

Vēlēšanu iecirkņu darba laiks

- Vēlēšanu dienā, 12. III 7.00 — 22.00.
- Iepriekšējās balsošanas dienās: 9. III 17.00 — 20.00, 10. III 9.00 — 12.00, 11. III 10.00 — 16.00.

No 1. janvāra savu vēlēšanu iecirkni vēlētaji varēs noskaidrot, arī piezvanot uz Centrālo vēlēšanu komisijas uzzīni tālr. 7049999. Par iecirkņu maiņu interesēties Dundagas pagasta padomē, t. 3237851.

Sandra Kokoreviča

Pirms gadu mijas

Stāsta izpildītājs Andris Kojro. Novembrī mūs apciemoja pēdējā laikā samērā reta dabas parādība — sniegs. Ceļus tīrīja z/s *Strautiņi* traktori — Dundagas centrā, Kaļķos un vēl dažviet, Nevejā — divi Santas Pētersones traktori. Talkā nāca arī SIA *Dunda-*

ga ar kāpurnieku un riteņnieku. Vairāk vai mazāk izšķūrējām arī privātos ceļus. Pagāja vairākas dienas, lai pie visiem aizkļūtu, varbūt līdz kādam netikām vispār. Bet gan ziema vēl būs! Ja tiesām kādu ieputina, tad lūdzu zvaniņ man, Andrim Kojro: mobilais tālrunis 6563742, darba vietā 3237850 (atbildēšu es vai Dace Kurpniece) vai man uz mājām: 3242033.

Pasūtām sniega tīrāmo un sāls un smilts kaisīšanas mašīnu, kas kaisa Pils ielu līdz *Likajai muižai*, daļu Dinsberga un Maija ielas, Saules ielu gar *Mazo skolu*. Liels darbs bija sētniekiem. Pašvaldības aprūpes teritoriju sakopām ātrāk, privātpašnieki — kā nu kurais.

Vēl vecajā gadā gribam sākt pārbūvēt autoostu. Tā paliks apmēram tāda pašā skatā, bet jumts būs saskaņā ar tualeti, būs arī kļieģļu siena un triecienizturīgs stikls.

Dundadziņā jau aprakstījām paš-

valdības sekmīgo līdzdalību Zemkopības un Vides ministrijas rīkotajā konkursā *Sējējs*. 10. XII pagasta padomes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns, Attīstības nodaļas vadītāja Gunta Abaja un es piedalījāmies konkursa noslēguma pasākumā Rīgā, Kongresu namā.

Parasti šādi pasākumi ir diezgan garlaicīgi, bet ne šogad. Plašās telpas, pārdomātā vakara gaita, zemkopības ministra Mārtiņa Rozes un vides ministra Raimonda Vējoņa vienkāršība saviesīgajā daļā — tas bija patīkami. Svinīgo daļu vadīja Varis Vētra un Andris Bērziņš, dziedāja Ainārs Mielavs. Pēc tam koncertēja *Credo* un čigānu ansamblis, bija *ziedru galds* un brīvas sarunas.

Dažādās nominācijās uzteiktie saņēmēji atzinības, goda rakstus, diplomus uz ziedus. Mēs ieguvām ierāmētu diplomu, kurā rakstīts "Zemkopības ministrijas un Vides ministrijas konkursa

Sējējs diploms laureātam — Talsu rajona Dundagas pagastam, priekšsēdētājs Gunārs Laicāns, par pagasta attīstības plānošanu un ilgtspējības veicināšanu Ziemeļkurzemē", medaļu *Par centību* un 1000 latu. Par šo naudu nolēmām iegādāties videoprojektoru.

Priecīgus un gaišus Ziemassvētkus! Lai tomēr uzsniegt sniegs! Jaunajā gadā veselību, satību un veiksmi!

Alnis Auziņš

Pilī, Attīstības nodaļā, 2005. g. 13. janvārī plkst. 10.00 Valsts ieņēmumu dienesta informatīvā diena.

- Par jaunākajiem likumdošanas normatīvajiem aktiem nodokļu jautājumos (pieņems atskaites!).
- Aktuāla informācija darba ņēmējiem (par nodokļu atmaksām, par gada ienākumu deklarācijām).

Aicinām piedalīties!

Una Upīte

Liekam aiz auss!

Sabiedriskā kārtība

Vasaras sākumā, pēc pašvaldības policijas Nolikuma apstiprināšanas, sāku strādāt par pašvaldības policistu Dundagas pagastā. Par šajā laikā novēroto un radītiem iespaidiem vēlos padalīties ar jums.

Mana darba robežas nosaka Nolikums un likums "Par policiju", kurā noteikti pašvaldības policijas galvenie pienākumi:

- 1) likumpārkāpumu profilakse;
- 2) sniegt palīdzību sociālajā rehabilitācijā personām, kas atbrīvotas no brīvības atņemšanas un ierobežošanas vietām vai kuras ārstējas no alkoholiisma, toksikomānijas vai narkomānijas;
- 3) apsargāt un konvojēt par administratīvajiem pārkāpumiem aizturētās un arestētas personas;
- 4) kontrolēt, kā izpilda pašvaldības apstiprinātos noteikumus, par kuru pārkāpšanu paredzēta administratīvā atbildība;
- 5) atbalstīt valsts policiju sabiedrības drošības garantēšanā un noziedzības apkarošanā.

Savā darbībā vados pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa pantiem un pēc Dundagas pagasta padomes pieņemtajiem saistošiem noteikumiem. Administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, īpašumu, pilsoņu sociāli ekonomiskās, politiskās un personiskās tiesības un brīvības, kā arī uzņēmumu, iestāžu un organizāciju tiesības un likumīgās intereses, noteikto pārvaldes kārtību, valsts un sabiedrisko kārtību, nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, audzināt pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, ap-

ziņu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā. Par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Dundagas pagasta padomes pieņemto saistošo noteikumu uzdevums ir nodrošināt Dundagas pagastā sabiedrisko kārtību, veidot tajā civilizētu kultūrvidi, nodrošināt iedzīvotājiem veselīgu dzīves vidi, aizsargāt dabu, kultūras un vēstures pieminekļus, ēkas, inventāru. Pēc atklātajiem likumpārkāpumiem vai uz iedzīvotāju iesniegumu pamata es novērtēju pārkāpuma raksturu un sastādu administratīvo pārkāpuma protokolu, ko 3 dienu laikā nosūtu izskatīšanai attiecīgajai institūcijai, piemēram, Dundagas pagasta Administratīvajai komisijai, Valsts policijai, rajona tiesai vai citai valsts iestādei. Pēc administratīvā soda uzlikšanas personai lēmumu noraksti tiek nosūtīti Latvijas Sodurīģistram. Latvijas Republikas Satversmes nosaka, ka ikviens iedzīvotājs ir tiesīgs aizstāvēt savas likumīgās tiesības uz sabiedrisko kārtību un civilizētu kultūrvidi.

Man kā pašvaldības policistam ir pienākums palīdzēt īstenot jūsu tiesības uz drošu un sakārtotu vidi. Dundagas pagasts nav un, es ceru, nekad nebūs *Sūnu ciems*, savukārt es neesmu un nebūšu *laimes lācis*, kurš atvedis uz Dundagu no Talsiem kārtību un drošību. Tikai kopā sadarbojoties, mēs varam nodrošināt Dundagas pagastā kārtību un drošību. Dundagā bieži vien noteik administratīva rakstura pārkāpu-

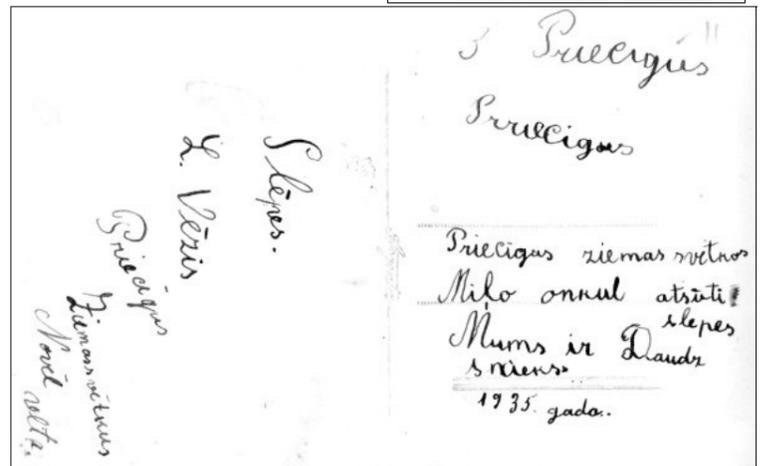
mi — nolauzta ceļa zīme, aprakstītas sienas, izsisti logi, alkoholisko dzērienu lietošana sabiedriskajās vietās un nepilngadīgo smēķēšana Dundagas pagasta teritorijā. Reizēm nākas sastādīt administratīvos protokolus par sējumu nobradāšanu, uz lauka savāktās lauksaimniecības kultūru ražas bojāšanu vai iznīcināšanu, stādījumu bojāšanu, ko izdarījuši mājlopi. Vēl jāmin pārkāpumi — mājdzīvnieku turēšanas noteikumu neievērošana, proti, mājdzīvniekus laikus nepotē pret trakumsērgu un ļauj suņiem klejot apkārt pa pagasta teritoriju.

Šie ir biežāk sastopamie pārkāpumi Dundagas pagastā. Iepriekš minētos administratīvos pārkāpumus izdara Dundagas pagasta iedzīvotāji, kuri nevēlas dzīvot drošā un sakārtotā vidē, tā apdraudot pārējos. Dundadziņi man stāsta par šiem gadījumiem, bet, kad lūdzu uzrakstīt iesniegumu policijai vai pašvaldībai, atbild: "Es jau nav nekāds *stukačs*". Pirmkārt, ja es neesmu bijis klāt un konstatējis pārkāpumu un neesmu saņēmis nevienu rakstisku iesniegumu par notikušajiem faktiem, tad nevaru sastādīt administratīvo protokolu, un vainīgais paliek nesodīts un turpina veikt pārkāpumus. Otrkārt, vārds *stukačs*, manuprāt, ir cēlies no cara laikiem, tālāk kalpojās Staļina diktatoriskajam režīmam. Mūsdienās vārdu "stukačs" skaidro kā personu, kas ir speciāli savervēta savu līdzpilsoņu izspiegošanai un kas par ziņu sniegšanu saņemot noteiktu atalgojumu.

Bet dārgie Dundagas pagasta iedzīvotāji! Jūs taču gribat aizsargāt savas ar likumu noteiktās intereses un tiesības. Lai policija varētu jums palīdzēt, tai jāsaņem rakstisks iesniegums, kurā ir izklāstīti visi fakti par jums zināmo notikumu. Jā, ir nepieciešama pilsoniska drosmē, bet jūs taču cenšaties aizsargāt savas tiesības uz drošu un sakārtotu vidi.

Iesaku iedzīvotājiem arī rūpēties par savu un bērnu drošību uz ceļiem un

ielās, viņiem dodoties uz skolu vai uz mājām. Bieži mēs pārvietojamies tumšā laikā pa ielām un ceļiem, un ne vienmēr autovadītāji mūs var pamanīt. Tā var notikt un ziemā arī notiek ceļu satiksmes negadījumi, tāpēc ļoti lūdzu iedzīvotājus iegādāties un piešūt pie saviem apģērbiem atstarotājus. No visiem ceļu satiksmes negadījumiem, kuros ir bijuši iesaistīti gājēji, 70% gājējiem nav bijuši piestiprināti atstarotāji. Ceļu satiksmes noteikumos 19. punktā ir teikts: "Diennakts tumšajā laikā ārpus apdzīvotām vietām, kā arī apdzīvotās vietās, ja ceļš nav pietiekami un vienmērīgi apgaismots, gājējiem, kas pārvietojas pa brauktuvi vai nomali, jālieto gaismas atstarotājs vai cits gaismu atstarojoša materiāla elements vai

jātur rokā iedegts lukturītis." Tas pats arī jāsaņem par velosipēdu vadītājiem. Esiet, lūdzu, vairāk pamanāmi tumšajā laikā!

Uzsākdams policista gaitas Dundagā, esmu saņēmis lielu palīdzību no daudziem cilvēkiem, tāpēc vēlos viņiem visiem pateikties. Īpaši — Valsts policijas policistiem Raimondam Pudulim un Uldim Šmēdiņam, kā arī Dundagas pagasta zemessargiem Arkādijam Zvanbergam un Margonim Romancēvičam.

Laba sadarbība izveidojusies ar Dundagas vidusskolu, Dundagas pagasttiesas priekšsēdētāju Dainu Dēvitu.

Dundagas pagasta iedzīvotājiem vēlu priecīgus Ziemassvētkus un laimīgu Jauno 2005. gadu!

Andris Kukutis,
Dundagas pašvaldības
policijas inspektors

Pagasttiesā padarītais

Šogad pagasttiesā visvairāk lietu ir bijis saistībā ar bērnu aprūpes tiesībām un aizbildnību. Ielēti 4 aizbildņi, savukārt 5 ir atbrīvoti no aizbildņa pienākuma pildīšanas. Bērnu aprūpes tiesības ir atņemtas vienai personai, 2 lietas ir izskatītas, secinot, ka nevar atjaunot aprūpes tiesības, 3 gadījumos tās ir atjaunotas.

Ir izbeigta viena ārpusģimenes aprūpe. No mūsu pagasta vēl Strazdes bērnumamā mīt viens bērns, un ar pagast-

tiesas atļauju viņam ir atļauts brīvlaikos viesoties savā ģimenē vai arī doties uz ārzemēm.

Trīs lietas ir par ģimenes valsts palīdzības izmaksu citai personai. Diviem bērniem pagasttiesa ir devusi atļauju pieņemt mantojumu.

Šogad veiksmīgi ir pabeigts garais, sarežģītais adopcijas process, un mūsu pagasts ir kļuvis par vienu bērniņu bagātāks.

Pagasttiesā ir veiktas vairāk nekā

300 notariālo darbību.

Aizbildņu ģimenes un visi, kurus interesē aizbildnība, audžuģimenes un ar to saistītās tiesības un pienākumi, no pagasttiesas priekšsēdētājas var saņemt Rokasgrāmatu aizbildņiem, adoptētājiem, audžuģimenēm — palīgu ikdienā un krīzes situācijā.

Pagājušais gads ir bijis cerīgs vecākiem, kuri vienīgi audzina bērnu, jo darbību sāka Uzturlīdzekļu fonds. Katru mēnesi 3 līdz 5 vecāki (ne tikai mātes) lūdz padomu vai kārtotja formalitātes pagasttiesā saistībā ar šo fondu. Nākamgad paredzētie vairāku likumu

grozījumi prasīs lielāku atbildību no 7 gadus nenasniegušo bērnu vecākiem. Bērnu nedrīkst atstāt bez pieaugušo uzraudzības. Ja mazuli pieskata cits bērns, tam jābūt vismaz 13 gadus vecam. Pēdējā laikā statistika par ugunsgrēkos, autoavārijās un citos negadījumos cietušajiem un bojā gājušiem bērniem ir satraucoša. Daudzas nelaiemes nebūtu notikušas, ja bērnus pieskatītu. Nav piedodama arī jebkāda pret bērniem vērstā vardarbība — ne fiziskā, ne emocionālā, ne seksuālā.

Lai piesalst, lai vējš met sejā sniega sauju! Tumsa un agrie vakari nav mūži-

gi, un, acis uz augšu paceļot, allaž būs gaišāks, nekā degunu pa zemi velkot. Vēlu veselību, pārticību, izturību pagasttiesas darbiniecēm Ritai, Irīnai, Ivetai un Vizmai. Visiem, kas sadarbojas ar pagasttiesu, lai mūsu sadarbība turpinās, jo tikai kopīgiem spēkiem spēsīm kaut ko mainīt bērnam labā. Noliksim malā ikdienas steigu un rūpes, paskatīsimies, vai nav mums blakus kāds mazs acu pāris, kurš lūdz — samīļo mani!

Daina Dēvita,
pagasttiesas priekšsēdētāja

Jauniešu mītne Dundagas pili

Dundagas pili ierastā skolas internāta vietā kādu laiku ir jauniešu mītne. Vairāk pastāstīja pils direktore Anda Felša: "Agrāk internāts bija skolas pārzīnā, nu jau vairākus gadus nodots pašvaldības ziņā. Izpētot naktsmītņu klasifikāciju no 2002. gada 1. janvāra, secinājām, ka piemērotākais darbības veids ir jauniešu mītne, kurai nav zvaigznīšu kā viesnīcām vai viesu mājām.

Jauniešu mītnei ir izstrādāts nolikums, pēc kura tā darbojas. Līdz šim tur dzīvoja dažāda vecuma bērni, tagad šeit var dzīvot tikai no 15 gadu vecuma.

Arī maksa ir mainījusies. Ņemot vērā visas izmaksas, uzturēšanās jauniešu mītņē Dundagas vidusskolas skolēniem izmaksā Ls 0,92 dienā. Pagasta padome lēma, ka dienā par uzturēšanos jauniešu mītņē jāmaksā tikai Ls 0,45. Tāpat šīs telpas piedāvājam arī citiem interesentiem dažādu pasākumu laikā (kāzām, atpūtas pasākumiem), bet jau par citu samaksu. Ja izmanto mūsu gul-

tas veļu, tad jāmaksā Ls 2,5, ja atbrauc paši ar savu gultasveļu — Ls 1,5.

Šeit dzīvojošo jauniešu skaits ir samazinājies. Pašlaik jauniešu mītņē mājo 10 Dundagas vidusskolas audzēkņi, pagājušajā gadā bija 12. Iespējams, tas tāpēc, ka viņiem nepatīk ierobežojumi. Jauniešu mītnei ir savi iekšējās kārtības noteikumi, kas neļauj uzturēties ārpus mītnes telpām pēc pulksten 22 vakarā. Tomēr ir daži skolēni, kas iepriekš aizgājuši no mums prom, bet šogad atgriezušies jauniešu mītņē.

Iepriekšējā gadā organizējam ēdināšanu sadarbībā ar Veselības un sociālās palīdzības centru, taču beigās tikai viens bērns izmantoja šo iespēju. Iespē-

jams, ka viens iemesls bija cena, otrs — šī ēdienreize bija par agru. Skolēni ir ļoti noslogoti, viņiem ir daudz stundu, citiem pēc tam vēl pulciņi, mākslas un mūzikas skola. Tagad jauniešu mītņē esam novietojusi ledusskapi un elektrisko plīti, lai varētu gatavot paši."

Pajautāju arī par dzīvi jauniešu mītņē Inesē, kas tur atgriezusies pēc neilgas dzīvošanas dzīvoklī. Tā kā viņa dzīvojuši viena un samērā tālu no centra, viņas mamma vēlējusies, lai Inese dzīvo jauniešu mītņē. Taču iemītņieki nav īsti apmierināti ar dzīves apstākļiem. Radiatori istabiņā esot auksti, dušās vakarā visiem ūdens nepietiekot, drošinātājus *sit ārā* sildītāji. Uz to A. Felša atbildēja,

ka tik tiešām ir istaba, kurā ir problēmas ar siltumu, taču jau sen ir piedāvāta cita istaba, ko meitenes tikai sev zināmu iemeslu dēļ nevēlas izmantot. Sildītājus jauniešu mītņē lietot nedrīkst, tāpēc nevarētu būt problēmu ar drošinātājiem. Ūdens nepietiekamība dušās ir problēma, kas pastāvējusi vienmēr un visur, jebkurā jauniešu mītņē, jebkurās kopmītņēs, kur ūdeni silda ar boileru palīdzību. Bet šo lietu risinās, lai apkures sezonas laikā varētu izmantot karsto ūdeni no apkures sistēmas. Jauniešu mītne, protams, nav viesnīca, pastāv iekšējās kārtības noteikumi, kas nozīmē zināmus ierobežojumus.

Una Upīte

Novēlējums un lūgums, Ziemassvētkus un Jauno gadu gaidot

Neatkarīgi no tā, vai Ziemassvētkus gaidām kā kristieši — Dieva Dēla Jēzus Kristus dzimšanas dienu —, vai vienkārši kā Saulgriežu svētkus, kas nozīmē, ka dienas kļūst garākas, ziemā mums ikvienam vairāk vai mazāk salst.

Daudzdzīvokļu namos Skolas ielā 2, Maija ielā 3 un 5 siltumu (karstā ūdens

veidā centrālapkures sistēmā) piegādā lokālā katlu māja Skolas ielas 2. nama galā.

Iedzīvotājiem jāsarūpē malka (divistabu dzīvokļiem 10, bet trīsistabu dzīvokļiem 15 kub.m) un jāapmaksā kurinātāju darbs. Komunālo pakalpojumu SIA *Ziemeļkurzeme* un šo namu iedzīvotāju apzinīgāko daļu satrauc apkures

iemaksu parādi — ap Ls 300 — un gandrīz 200 kub.m neatvestās malkas.

Godātie kaimiņi, dundadziņi! Nebūsim liekuļi, kad vēlēsim kaimiņiem priecīgus un siltus svētkus, nenokārtot savu saistības par siltuma piegādi mūsu dzīvokļiem. Līdzās dzīvo ģimenes ar maziem bērniem, pensionāri, kas

aukstumu visvairāk jūt. Būsim līdzjūtīgi kristieši arī darbos, nolīdzināsīm siltos parādus, lai pavasarī sagaidītu savos dzīvokļos! Lielākie parādnieki mīt: Skolas ielā 2 dz. 14 (Ls 50,48), Maija ielā 3 dz. 1 (Ls 82,39), dz. 9 (Ls 61,84) un dz. 11 (Ls 62,89), Maija ielā 5 dz. 11 (Ls 29,84).

Miervaldis Ceimurs

Cimos

ANSTRUPE

Nobeigums

Mūsdienās ciemā mīt 32 iedzīvotāji.

Ilgvars Krastiņš: "Dumbršalkās dzīvoja Diždeidu priekšstrādnieks Kārlis Ozolpupa, vēlākais kolhoza priekšnieks, ar savu ģimeni. Dumbršalkas arī bija celtas kā kalpu māja. Mana mamma ar Ozolpupu bija labos draugos.

Meiri atradās patālu no mums. Vēco saimnieku atceros kā brašu vīru. Meiru ļaudis uzskatīja par labiem cilvēkiem. Atceros, ka mamma un vecāmmamma mēdza teikt: nu tie jau Meiri, tādā nozīmē, ka krietni cilvēki."

Līvija Vilmane-Pāvele: "Meiru mājas vidū joprojām ir skursteņnams. Mūsdienās retums. Senāk tur gatavoja ēst. Tagad tajā vietā glabājam kartupeļus. To daļu, kas virs jumta, noārdījām, lai varētu uzlikt jumtu. Bet mūris izrādījās ārkārtīgi ciets, tikai daļēji varēja nojaukt. (Jāpiebilst, ka skursteņnams saglabājies arī Dumbršalkās.)

Meiru saimnieku meita Hilda Jākobsone jau bērnībā samaitājusi gan acis, gan kāju. Ar kāju bijis tā. Viņai piemeties kaulu plēves iekaisumus no sasituma. Vietējais feldšeris neko nemācējis pateikt. Hilda nogulējusi uz gultas veselu gadu, tikai tad aizvesta uz Rīgu operēt. Kāju izglāba, bet tā jau bija kļuvusi par pieciem centimetriem īsāka."

I. K.: "Meiriem kaimiņos Punces, tur dzīvoja Odmanis. Saimnieks visu mūžu bija Anstrupes kapos zvanītājs. Meita Ella reiz pirms Ziemassvētkiem izgāja laukā un tur nomira. Atrada pēc dažām nedēļām. Bija jau gados.

Jokumi un Kaņķumi, pēc vecā muižas iedalījuma, bija vaļinieku mājas. Tur daudz ļaužu mainījās. Vēlāk Jokumos ilgi dzīvoja Alvīne Vitolberga, ar viņas meitu Ainu mācītājiem Juridiskajā fakultātē, viņa kļuva par advokāti.

Kaņķumos dzīvoja Alksbirzes — Rūdofls un Kārlis, kas nomira jau ap 1940. gadu.

Kaimiņos mums ir Pļaviņas, tur mīt dzimtas pēcteči. Viņiem apmēram tikpat hektāru cik mums. Silmaļos dzīvo Grīnberģi."

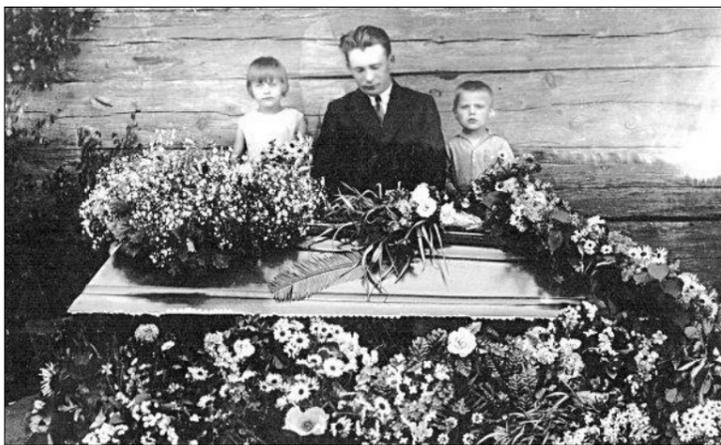
Imants Puļķis: "Kad dalīja muižas zemes, tad Kriķīši uzcēla Pļaviņas, Landmaņi Punces, Grīnberģi Silmalas."

Māra Puļķe, dz. Kojro (1942. g.): "Silmaļu vecie saimnieki savā starpā kāvušies ar degošām pagalmem, arī apglabāti atsevišķi. Saimnieces tēvam zeme bijusi no muižas, Grīnberģis ieprecējās par iegātni."

I. K.: "Aiz Peļu valka bija Fričkaņķumi. Tur dzīvoja Baņķeri. Imants neatkarības laikos pazuda. Viņa tēvs, daudz vecāks par mani, bija liels lasītājs. Mēs ar viņu apmainījāmies ar žurnāliem. Pirmajā vietā bija Atpūta, tad Brīvā Zeme, Jaunākās Ziņas. Vēlāk viņš ar sievu aizbrauca uz Vāciju, tālāk uz Ameriku, bet sieva atgriezās.

Fričkaņķumu saimniekam bija divi brāļadēli, abi kaislīgi šahisti. Ar vienu mēs jaunībā spēlējām, bet es tik ļoti neaizrāvos. Vēlāk viens no brāļiem ar zināmām sekmēm spēlēja Amerikā.

Ciemā bija stiprinieki, bet ne saimnieku vidū. Althāberu dzimta bija stiprinieki, Fricis Althābers no Dumb-

■ Hilda un Žanis Jākobsoni ar tēvu pie mātes zārka. Apmēram 1935. gads. Foto no L. Vilmanes-Pāveles albuma

ršalkām 200 kg smagu rudzu maisu paņēma uz muguras un aiziet, pa trepītēm augšā uz kalti.

Jāņos daudzi gāja svinēt pie Pāces ezera. Citi atkal Dižkalnos, kas piederēja pie Diždeidām. Turpat netālu arī diķis, upe, laivas.

Ziemassvētkos saimnieki ievēroja stingru kārtību (jaunsaimnieki gan drusku mazāk). Pirmajos svētkos neviens negāja pie kaimiņiem. Tad sabrauca bērni, mazbērni, radi. Otrajos svētkos mājdurvis bija atvērtas visiem ciemiņiem."

M. P.: "Mans tēvs Vladimirs Kojro te bija ieradies 1934. gadā 22 gadu vecumā kopā ar citiem poļu — baltkrievu laukstrādniekiem. Pie Mazdeidu saimnieka iepazīšanās ar manu mammu un apprecējās."

L. V.-P.: "1940. gadā no Mazdeidu zemes viņiem piešķīra zemi."

VĀCU LAIKI

I. K.: "Skolas gaitas sāku Baltajā skolā, kara gados turpināju Talsu ģimnāzijā. Ar mazo bāniti braucu uz Talsiem, žandarmi bieži pārbaudīja. Kas vācu valodu prata, tam labi. Mežabrāļi uz mājām nāca bieži.

Ar vāciešiem bija īpaši viegli satikt, sevišķi, ja prata vāciski. Viņi deva ēdāmo, arī šo to samainīja. Tapat netālu, kur pagrieziens uz Dundagu, vācieši izmēģināja tanku dūres. Tur bieži gāju mainīt zosis pret cukuru, garšvielām. Mani jau pa gabalu pazina."

M. P.: "Atceros, biju pavisam maza meitene, kad viens vācietis man uzdāvināja baltu kažociņu. Viņš raudāja, pašam mājās bija palikusi maza metiņa.

Atceros dikti šaušanu, kad brauca vilcieni uz Ventspili. Poga no Jokumiem jau bija Rīgā prom."

L. V.-P.: "Diždeidās atradās nometne. Gūstekņi — krievi."

M. P.: "Rutgaļu Jānim tēvs arī bija nometnē."

L. V.-P.: "Berta Beidiņa vēl ar citām sievietēm no rīta sviedušas gūstekņiem maizi pie

žoga. Bet tie tik ļoti maizes dēļ plēsušies savā starpā, ka sievas pārstājušas nest.

Tūlīt pēc kapitulācijas nometnes priekšnieks pie šķūņa nošāvās, bet gūstekņi aizskrēja pāri pa laukiem, pa sējumiem. Lielā daļa lauku bija apsēti."

M. P.: "Gūstekņu nometnes priekšnieku meliorācijas laikā pārbedīja."

L. V.-P.: "Vēl pirms desmit gadiem kādi rakņājās un meklēja."

I. K.: "Te, Anstrupē, pēc kapitulācijas iegāja mežā 15. divīzija un arī daļa no 19. divīzijas. Kur nu kurais tālāk devās — uz Ventspili, Ugāli, Jelgavu."

mu par miršanas fakta konstatēšanu. Tajā rakstīts: "Latvijas Republikas Tieslietu ministrijas Dzimtsarakstu departamentā saņemts rehabilitācijas un specdienestu lietu prokuratūras 2004. gada 25. oktobra paziņojums nr.1789 uzraudzības lietā nr.175/2003 par Jāņa Frīda d. Mellenberga miršanu 1942. gada 18. februārī Kirova apgabala PSRS IETK Vjatlagā. Mirušā dzīves vieta līdz arestam bija Ventspils apriņķa Dundagas pagasta Diždeidās." Tekstā vēl minēts, ka J. Mellenbergs dzimis 1861. g. 24. martā, sieva Lizeta 1864. g.

L. V.-P.: "Mazdeidu saimnieki nomira Sibīrijā, bet meita Ilga (Stūrmane) atgriezās. Kolhozā negribēja strādāt un pārcēlās uz Ventspili."

KOLHOZA LAIKI

Marta Tracmane, dz. 1916.g., līdz 2004.g. dzīvojusi Jokumos: "Pēc kara pārcēlos uz Silmaļiem, pēc dažiem gadiem — uz Jokumiem. Strādāju lauku brigādē."

V. T.: "Kolhoza pirmais nosaukums bija Jaunā straume, pēc tam Brīvā straume. Kolhozā sākumā strādāja tikai ar zirgiem. Kad parādījās pirmais traktors ar dzelzs riteņiem, tad puikām bija brīnums. Jokumos dzīvojām mēs un Alvīne Vitolberga, ko saucām par saimnieci, bet divās istabās bija iekārtots kantoris. Kino tur arī rādīja. Grāmatvedis Bogdanovičs, ar klibu kāju, stāstīja visādus piedzīvojumus.

Es kolhozā nestrādāju. Nodzīvoju Jokumos līdz armijai un vēl drusku pēc tam.

Vienreiz bija tāds gadījums. Kolhoznieki grāba no stīrpām kartupeļus. Nāku mājās un pa gabalu jau dzirdu, ka sievas dzied. Visas jautrā prātā!"

M. T.: "Tā bija. Mēs, sievas sameitām naudu, un pats Ozolpupa atveda šnabi. Es pat nevarēju zābakus novilkt. Kaimiņiene nespēja govīs izslaukt. Tā bija viena tāda reize."

L. V.-P.: "Esmu dzimusi Balvu rajonā, Kupravā. Mani senči bija igauņi, pirms Pirmā pasaules kara iebraukuši Latvijā, jo te esot bijusi lētāka zeme. Vispirms iemācījies igauņiski. Tikai ar bērniem rotaļājoties, apguvu latviešu valodu. Tagad man grūti igauņiski parunāt.

Brīvās straumes laikā mūsu Talsu rajons sacentās ar Pāides rajonu Igaunijā dažādos rādītājos, piemēram, piena izslaukumā. Reizi gadā brau-

1955. gada pavasara. Mani atsūtīja Lauksaimniecības ministrija, biju agronome. Kolhozā bija tik trūcīgi, ka nevarēja kolhozniekiem gandrīz neko izmaksāt. Man maksāja ar MTS starpniecību. Sākumā laikam 600 rubļu, vēl pirms naudas reformas. Bet bija jāparakstās uz obligācijām, tas nāca nost.

Mana pirmā dzīvesvieta bija Mazdeidās, otrajā stāvā. Meiru Žanis vēl bija armijā, pārnāca uz Ziemassvētkiem. Mazdeidu saimniece Matilde mūs abus dikti satuvināja. Apprecējos ar Žani jūnijā un nodzīvojām astoņpadsmit gadus. Toreiz vēl Meiros dzīvoja Žaņa vecākā māsa Hilda ar abu mātes māsa ar savu vīru. Viņi ar Hildu kopā kā viena ģimene, mēs otra. Tas toreiz bija svarīgi, jo katra ģimene varēja turēt pa govij.

Hilda ātri aizgāja prom. Sākumā laikam pie Zviedriem par auklīti. Tad pārcēlās uz Rīgu jūsu tēva ģimenē."

Alnis Auziņš: "Tā bija. Hilda auklēja manu brāli Vilni un māsu levu. Atceros viņu kā lielu šuvēju. Brālis, mazs būdams, nespēja izrunāt vārdu Hilda, tā radās pavārds Īta, ko sāka lietot visa ģimene. Atceros, pa vasarām Hilda kādreiz brauca mums līdzi, bet Dundagā izkāpa, lai dotos tālāk pie radiem. Tagad man skaidrs, kas tie par radiem."

L. V.-P.: "Jā, kādu reizi viņa atbrauca. Vienreiz pat laikam ar Ievīnu, jūsu māsu.

Žanis bija ļoti labs un čakls, pirmrindnieks. Viņš nomira 1974. gadā, pirms tam veselu gadu pa slimnīcu novārdzīs. Tā bija dakteru vaina. Viņam uznāca sāpes un temperatūra, aizvedām uz slimnīcu. Bija jāoperē aklā zarna, bet izoperēja kuņģi. Sabojāja aknas, sākās ciroze. Bet sirds bija stipra..."

Otrreiz apprecējos ar Viktoru no Lateves. Viņam patika fotografēt, krāt pulksteņus un vecus radioaparātus. (Ar šīm lietām Meiri joprojām pilni. — A.A.)

Kad ierados Anstrupē, man bija 21 gads. Biju drusku strādājusi Balvu un Alūksnes rajonā. Visgodīgākie cilvēki bija Dundagā. Kurzemieku lepību īpaši nemanīju, toties darba lietas te vislabāk varēja sarunāt.

Toreiz vēl strādāja bijušie saimnieki, čakli un apzinīgi. Man palikuši atmiņā Lizete Kalmane, Milda Gūtmane, Marta Kriķīte, Matilde Grīnberga, Alvīne Vitolberga, Ella Odmane, Elmīlija Miltiņa, kas uz darbu nāca vairākus kilometrus no Pāces pusēs."

■ 1950. — 60. gadu mija. No kreisās Ernests Petropšs, Žanis Jākobsons un Kārlis Grīnberģis (Anstrupes kapu zvanīķis). Foto no L. Vilmanes-Pāveles albuma

cām viens pie otra. Tad varēju labi saprasties, jo ilgāk tur biju, jo labāk gāja. Reiz ekskursijā Tartu mūsu šoferis ieraudzījis veikalā Volgas riepas, grib nopirkt. Prasa, bet pārdevēja nedod. Šoferis atskrien pie manis, lai eju palīgā sarunāt. Sāku runāt igauņiski, cik nu spēju. Jā, lūdzu, ņem riepas!

Dundagā un Anstrupē esmu no

M. P.: "Mans tēvs bija istrebitēļs, svētkos katreiz nesa karogu, mēs ar brāli pie rokas. Tādi priek! Tas bija Dundagas centrā."

Viņš mani sauca par Mariju. Rakstīt nemācēja. Mēs, bērni, viņu pamazām iemācījām vismaz parakstīties. Tēvam patika sabiedrība. Ļoti strādīgs bija. Kopa kolhoza zirgus, vasarā strādāja lauku brigādē. Reiz notika nelai-

me — viens zirgs iespēra pa vēderu. Aizveda uz Talsiem, bet nevarēja glābt. Mamma bija slimnīcā, mēs, bērni, palikām vieni paši. Sievas gribēja mazos ņemt, bet mēs teicām, ka gribam palikt kopā. No vienpadsmit gadu vecuma strādāju lauku brigādē. Tā visu mūžu lopkopībā un laukopībā.

Tā kā bijām daudzi bērni, drēbju trūka. Mūs ar brāli Jāni uzaicināja stāties komjaunatnē, par to solot man kleitu uz 18 gadiem, brālim — uzvalku. Iestājāmies, un mums nopirka ar. Uz pilngadības svinībām bija balta kleita.”

L. V.-P.: “Māras mammai bija grūti uzaudzīnāt sešus bērnus. Kad es te ierados, Māra jau prata cept maizīti.

Te toreiz bija *Brīvā straume*. Priekšsēdētājs — Kārlis Ozolpupa, kādreiz *Diždeidu* saimnieka priekšpūsis. Bet izglītība trūcīga. Grāmatvedis bija daudz bērnu ģimenes tēvs Kārlis Frīdenbergs. Uz viņu greizi skatījās, jo bija pentakostos. Tomēr palika un strādāja. Grāmatveža vietnieks bija no Rīgas — Staņislavs Bogdanovičs. Dzidra Veinberga bija kasiere uzskaitvede. Vidēji liels kolhozs bija: Pāce, Anstrupe, Laukmuīža, Gavsene, Klārmuīža. Vēlāk Sabdagas nāca klāt.

Sākumā bija mazas fermas, tikai *Diždeidās* cūku ferma. To bija uzcēlušī *melnās brigādes* vīri — neoficiāli. SCO vēl nebija. *Diždeidās* bija arī govju ferma, Pācē — divas. Vēlāk arī *Dīķkalnos* iekārtoja fermu. *Kaņķumos* lielā kolhoza laikā uzcēla trīs kūtis sešsimt jaunoļpiem.

Mazdeidās bija zirgu ferma un klēts, tāpēc tas bija centrs. Traktoru kolhozam sākumā nebija. Kantoris gan bija aiz upes *Jokumos*. Tā kādreiz bijusi barona kalpu māja, arī virtuve bija vidū. Skursteņnoma vairs nebija, toties sarkano ķieģeļu grīda. A. Vītolberga tur dzīvoja no saimnieku lai-

■ Māra Kojro pilngadības svētkos. Fotografēja laika gaitā cietusi, bet kleita joprojām kā jauna.

Foto no M. Puļķes albuma

dzērāji. Bija jāapseko, jāpalīdz.

Uz Dundagas mežrūpniecību atnāca dispečers ar sievu agronomi. Viņa bija partijas komitejas otrā sekretāra *Jemeljanova* sievas māsiņa. *Jemeljanovs* bija pateicis MTS galvenajam agronomam, ka viņai jāizkārto vieta. Mani noņēma no agronomes amata, un *Indriksone* man iedeva zootehniķes vietu. Iepatīkās daudz labāk! *Lopi* man bija mīļi.

Priekšsēdētājs *Ozolpupa* ļoti mīlēja zirgus. Viņam kā priekšniekam bija divi jājamzirgi. Uzreiz viens no mīļiem kļuva slimš. Sāka pārbaudīt fermu, arī tātad beidzās nost — lipīgā mazasinība. Daudzus apšāva. Tā bija traģēdija. Tas bija pirmajā gadā, kad es te atnācu. Arī *Žanim* pirms dienesta uzdāvinātais zirgs aizgāja bojā.

aliņu tieši tad, kad *Staļins* nomira. Paps atnāk no kantora, dzirdējis par *Staļina* nāvi, un teica: “*Nomiris Staļins, šodien nevaram aliņu dzert.*”

Par Jāņiem
V. T.: “Jāņus svinēja pie *Mazdeidām*, lejā pie upītes. *Ozolpupa* arī aizliegumus neko neņēma vērā. Uzņēmīgs vecis bija.”

L. V.-P.: “*Mazdeidās* 1956. gadā dikti svinējām Jāņus. Tad atlāva.”

Par mazbānīti,
Pāces upi un tiltu

L. V.-P.: “Ar mazbānīti es atbraucu uz *Dundagu*. Pa ceļam uz *Meiriem* jūs pabraucāt dzelzceļa uzbērumam pāri. *Pietura* pēc *Dundagas* bija mežā — Pāce — kādu kilometru no paša Pāces ciema. Ne stacijas, ne būdiņas. Tur no upītes lokomotīvei ņēma ūdeni. Kādreiz saimnieki krējumu veda pārdot uz *Ventspili*.”

V. T.: “Pie bānīša uzbēruma bērniem ziemā bija lielā braukāšana ar slēpēm.

Anstrupē tek Pāces upe, štēbure tā nav, kā daži sauc! Kādreiz laikam sīrupfabrika laida upē neattīrītu ūdeni, bija smaka un gļotainas zāles, nevienas zivs. Bet tad acīmredzot sāka attīrīt, un zivis parādījās.”

L. V.-P.: “Upē kādreiz bija daudz raudiņu, asariņu, gājām ar tīkliņu un pasmēlām! Arī foreles vienu laiku. Pirms pāris gadiem vēl kādu asarīti un raudiņu varēja izmaksākerēt. *Bebri* darbojas, taisa dambjus. *Kaimiņi* iet un ārda nost.”

I. P.: “Foreles ir vēl tagad, mans znots izvelk. Bet citu zivju nav.”

Kādreiz tepat aiz *Mazdeidu* eglītēm gāja dzelzceļš un bija tilts. Tiltu nojauca 60. gadu otrajā pusē metālūžņos. Reiz *Krišs Gūtmanis* no *Kaņķumiem* tur aizmuka no miličiem. Tilta vairs nebija, tikai sijas palikušas, un *Krišs* pa tām ar šperu pāri. *Miliči*, ar emku dzidamies pakal, uzdevuši gāzi un gandrīz upē uz galvas iekšā. Es to gan neredzēju, man atstājāja. *Nenoķēra Krišul!*”

M. P.: “Reiz bija tā. Mums vienu laiku nebija govīs, tāpēc ņēmām pienu no *Martas Kriķītes* otrpus upei. *Sadomāju* aiznest kartupeļu mizas. Gājām kopā ar *Ilgvaru*, *kaimiņpuiku* no *Dumbršalkām*. Jāiet pāri pa tiltu. *Katrs* iet pa savu siju, bet groza osi turam katrs savā rokā. Esam pusē, kad iedomājos: ja nu viens vai otrs uz savu pusi parauj grozu, tad abi esam dziļumā iekšā... *Tomēr* laimīgi pārgājām pāri.”

MŪSDIENAS

■ Pirmajā rindā *Žanis* un *Līvija Jākobsoni*, otrajā no labās — grāmatvede *Vilma Teibe* un dārzniece *Gunta Lēte*. 60. gadu sākums. Foto no L. Vilmanes-Pāveles albuma

JEB MEŽCŪKĀM BĒDĪGI LAIKI

L. V.-P.: “*Plaviņās* dzīvoja *Kriķīši*. *Abi* vecīši aizsaulē, meita *Ausma* *Stare Dundagā*, mājās dzīvo *Ausmas* meita *Inta Alsberga* ar ģimeni. *Līga Ekere* no *Kaņķumiem* te dzīvo visu mūžu, strādā *SIA Dundaga* fermā. *Viena* no agrākām trim vēl ir atlikusi. Arī *Līgas* mamma kopa teļus *Kaņķumos*. *Dīķkalnos* dzīvo *Beimo*, ienācēji.

Dumbršalkās tagad ienācēji. *Diždeidas* meliorācija nošķūrēja. *Silmaļos*, *Grīnbergu* mājā, *Matildes* meita *Aina* pērn nomira. Tur dzīvo *Ainas* meita ar vīru, *Dilāni*. *Aina* kādreiz ar riņķzāģi nozāģēja roku, aizrāva uz *Rīgu*, tur slimnīcā roku piešuva.

Līdz aiz kapiem ir *Punces*. Tās gājušas no rokās rokā. *Juris Celms Punces* pārdeva skolotājam *Ernestam Ābolam*. Sāka remontēt, sastādīja ogulājus. Pa vasarām dēls *Valdis* brauca. Tad *Valdis* pārdeva *Vonsovičam* no *Mazirbes*. Šoruden pārdots atkal tālāk.

Neatkarības sākumā gandrīz visi cerēja saimniekot kā *Ulmaņa* laikos. *Tie*, kas pieprasīja zemi, lielākoties arī dabūja atpakaļ. Pat *Mellenbergu* pēctecis no *Diždeidām*, dzīvodams *ārsmēs*, zemes komisijā pieprasīja zemi.

Visu mūžu pavadījusi cilvēkos, tagad redzu, ka nāk vīrs bezcerība. *Lielākoties* ģimenes dārzīņi vien ir. No Pāces un Anstrupes es vienīgā nododu pienu. *Kauna* lieta! *Kaimiņiem* ir pa vienai gotiņai savām vajadzībām. *Labi*, ka *SIA Dundaga* turas. *Kaņķumu* ferma pastāv līdz šai dienai. *Mazdeidu* laukus apstrādā *SIA Dundaga*, daļu — *Puļķi*.

Man ir divas govīs. *Sienu* katru gadu grūtāk sagādāt, aizvien grūtāk palīgus dabūt. *Noplauj SIA Dundaga*. Ar meža zvēriem tīrās šausmas. *Deviņus* putnus lapsas apēda, cūkas no *Pēterdienas* kartupeļus rok, auzas noposta.

Pēc produktiem braucu uz *Dundagu*. Es gan gribētu ar *kaimiņiem* sarunāt, lai pa ziemu brauktu autoveikals.”

I. P.: “*Pensijas* dienā aizbraucam uz *Dundagu* iepirkties. *Kādreiz* jāpapļāpā arī ir!”

M. P.: “*Mazdeidās* tagad ir gotiņas, telēni, četras cūciņas, vistiņas. *Kur* bez *lopiņiem*! *Dēls* *Uldis* man piedāvāja: “*Ko* mokies, turi vienu govī un

cūciņu, es tev došu 25 latus mēnesī!” *Paldies*, nevajag!

I. P.: “*Tad* jau lauki aizaugtu. *Lai* plautu tikai plaušanas pēc? *Tam* es par slinku. *Kolhoza* pēdējā laikā gan man tā sabojāja lauku, ka tagad nezinu, kā izlabot. *Govīm* kājas lauž ārā, par plaušanu nav ko domāt.”

M. P.: “*Tagad* cita tehnika. *Paldies* *Austrim Kristapsonam*, ka viņš palīdz laukus apstrādāt.”

L. V.-P.: “*No* arāja daudz atkarīgs. *Visvaldis Šenkevičs* arī ar veco arklu

■ *Andris Kojro* armijas laikā, atbraucis atvaļinājumā. *Mazdeidās* kopā ar mātes māsu *Valiju* un viņas meitām *Liju* un *Renāti*.

Foto no M. Puļķes albuma

uzara labi. *Ja* sēj labību, tad sava tiesa mežacūkām jāatstāj.”

M. P.: “*Es* vienu gadu šņorē maisiņus piekarināju, vējā čab.”

I. P.: “*Cūkām* vairs nav ko ēst — nav kolhoza laiki. *Kas* te *Anstrupē* atlicis? *Meiri* un *Mazdeidas*. *Cūciņām* grūti laiki pienākuši. *Un* būs vēl grūtāk!”

V. T.: “*Mana* mamma līdz šim laikam bija *Jokumos*. *Tagad* apslimusi un dzīvo pie manis *Upes* ielā. *Viņa* jau laužas uz *Jokumiem*, sevišķi pa vasaru.”

M. T.: “*Te* es netieku ārā.”

I. K.: “*Es* uz *Jaunkraštieņiem* braucu vasarās, atvaļinājuma laikā, palīdzēju mammai. *Vidusskolu* pabeidzu *Dundagas* pilī. 1948. gada iestājos juristos un tā līdz 2001. gadam universitātes *Juridiskajā* fakultātē. *Docents*, fakultātes dekāna vietnieks divdesmit piecus gadus. *Tagad* esmu pensijā, pa daļai dzīvoju *Rīgā*, pa daļai šeit. *Jāārstējas*. *Dēls* gadus desmit tepat pašā ceļa malā būvē jaunu māju. *Tagad* jau ļoti lēni iet uz priekšu.”

Es nosmejos, ka tā būtu saucama par *Jaunjaunkraštieņiem*.

L. V.-P.: “*Netālu* no *Meiriem* ir purvs — šaurs, bet garš, iziet uz *Meļķu* pusi. *Viens* gals man pieder. *Ir* vīgas un kangari, un tur aug dzērvenes. *Kad* eju dzērvenēs, tad citi jau nolasījuši. *Vecmūižnieki* nāk ogot. *Šogad* pāris litru salasīju.”

Alnis Auziņš

Autors pateicas par atbalstu raksta tapšanā *I. Abajam*, *A. Gricmanei*, *I. Kraštieņam*, *M.* un *I. Puļķiem*, *V.* un *M. Tracmaņiem*, *L. Vilmanei-Pāvelei*.

■ *L. Vilmane-Pāvele*: “*70. gadu* beigās *Kaņķumu* fermā. *Reiz* manu vīru *Viktoru* uzaicināja nofotografēt nobarotos bulļus. *No* labās *Irma Feldlība* un *es*. *Kolhoza* bulļiem vārdus nedeava, numuri ausīs un viss.”

Foto no L. Vilmanes-Pāveles albuma

kiem vienā stūrīti. *Kantoris* aizņēma divas lielas istabas. *Anstrupē* sanāksšanas nebija, mēs gājām uz klubu *Kārmuīžā*.

Kad ierados *Mazdeidās*, te dzīvoja arī *Ženija Celma* (no *Puncēm*) ar dēlu *Juri*. *Fricis Celms* bija ciema padomes priekšsēdētājs. *Ciema* padome bija *Pācē*, bet saucās *Ģibzdes* ciema padome.”

M. P.: “*Jurim* ļoti garšoja rīsu zupa ar pienu. *Ļoti* dzīvs puika bija. *Kad* *Celmi* no *Mazdeidām* aizgāja, te ierīkoja sarkano stūrīti — vienā istabā. *Tur* rīkoja sapulces, bija sienas avīze. *Es* arī reiz tajā tiku. *Mēs* ar meitenēm sarunājam vienu vakaru kāpt pāri žogam kolhoza zemeņu laukā. *Žogs* diezgan augsts, man kāpjot aizķeras lindraki. *Nāk* dārzniece, ierauga un nofotografē. *To* ielika sienas avīzē.”

L. V.-P.: “*Sirsniņā* *Lūcija Indriksone*, ko kolhoznieki sauca par māti, mani ielika par sieviešu padomes priekšsēdētāju. *Vajadzēja* rūpēties par daudz bērnu ģimenēm, kur vīri

Telefons bija *Mazdeidās*. *Vēlāk* ievilkta arī fermas mājās *Diždeidās*. *Pie* elektrības, manuprāt, tika 60. gadu beigās.

70. gadu vidū te bija ugunsgrēks. *Man* piepēši kantorī saka: *Līvija*, tavas mājas deg. *Izskrienu* ārā, jā, dūmi ir! *Pie Šalkām*, tā tautā saucām *Dumbršalkas*, uzkalniņā bija kolhoza skaistākais labības šķūnis. *Tajā* bija iespēris pirmais pērkons.”

M. P.: “*Mans* tēvs mēdza teikt, ka nekad savu meitu neatdos ne traktoristam, ne skursteņslauķim. *Bet* pārteica vārdu! *Reiz* pie mums no *Talsiem* bija atbraucis jauns skursteņslauķis. *Sēž* uz jumta un tīra skursteņi. *Sievas*, zinot, ka *Imants* nav precējies, mutējās: *kuru* meitu ņemšot, lai ņemot jaunāko. *Jaunākā* biju es. *Tā* arī notika. *Nu* jau 35 gadus kopā.”

I. K.: “*Rūdolfs Alksbirze* no *Kaņķumiem* kolhoza laikā bija noliktavas pārzinis. *Beigās* kopā ar priekšsēdētāju *Ozolpupu* brangi brūvēja alu.”

M. P.: “*Mans* papus bija iztaisjījis

Kreisajā pusē, kur sirds

DUNDAGAS VIDUSSKOLAI 60

11.—15. izlaidums (1956 — 1960)

Audzinātāji: Klāra Freienberga (11. izlaidums), Arvīds Penēzis (12.), Elga Ābola (13.), Emīlija Mežmale un Bronislava Šnepste (14.), Dz. Šteine un Hilda Vitmane (15.).

Atmiņā mūzika

13. izlaidums, 1958. gads

No 6. klases (1953. gada) mācījās Dundagā un 1958. gadā pabeidzu vidusskolu. Līdzko atnācu, sāku spēlēt Dundagas vidusskolas skolēnu pūtēju orķestrī. Pēc tam nodibinājām savu estrādes ansambli. Spēlēju saksofonu un klarneti.

Mans tēvs bija vidusskolas direktors un vadīja kori, instrumentālo ansambli, meiteņu vokālo ansambli, ar ko daudz kopā uzstājāmies mēs — estrādes ansambļi. Tēvs mūzikā ievadīja Ernestu Ābolu, kas vadīja pūtēju orķestri. Nezinu, kā tēvs sadabūja pirmos metāla instrumentus pūtēju orķestrim! Paši arī pirkām lietotus saksofonus. Vēlāk skola iegādājās koka pūšamos instrumentus.

Tāda līmeņa estrādes ansambļa citur nebija — ar pāris saksofoniem, trompetēm, tromboniem. Cilvēku skaits mainījās, kas redzams arī fotogrāfijās — vienā septiņi, citā desmit, bet pamatsastāvā tik daudz nebija. Talsu rajona skatēs cīnījāmies par pirmajām vietām.

Spēlējām skolas ballēs, izlaidumos, sarīkojumos, kolhozos pārskaista un vēlēšanu sapulcēs. To gan neatminos, vai paši muzicējām savā izlaidumā. Atceros, kā ziemā ar ragavām braucām uz Kaļķiem. Koncertējām Kolkas kultūras namā. Apvienojoties ar pieaugušajiem mūziķiem, izveidojām Dundagas estrādes ansambli. Spēlējām visādus darbus, arī tēva instrumentālo kompozīciju *Dundagas dubļi*. Bija tāds bugi-vuģi gabals.

Tolaik vidusskola noteikti bija Dundagas kultūras dzīves centrs. Koncertos zāle bija pilna. Estrādes ansambli visvairāk dalībnieku bija no mazliet vecākām klasēm. Arī ansambli meitenes pārsvarā bija no Dinās Frīdenbergas klases (11. izlaidums 1956. gadā). Jānis Vilcmeirs (12. izlaidums) ļoti labi spēlēja akordeonu. Ballē viens pats aizrāva visus.

Tās man ir vispatīkamākās atmiņas no skolas laikiem. Tā arī pagāja brīvais laiks — spēlējot instrumentus, vingrinoties. Tāpēc daudz apkārt neskrāidāju, arī ar sportu nedarbojos.

Mūsu klasē pārsvarā mācījās meitenes. Atceros kolhoza priekšsēdētājas meitu Ināru Indriksoni kā aktīvu skolnieci. Es vairāk draudzējos ar Juri Lukstiņu un Ivaru Paegli.

Mācības visumā šķita diezgan garlaicīgas. To atsvēra mūzika, vispār ļoti attīstītā mākslinieciskā pašdarbība. Dziedāšana, stunda s t u n d a s man grūtības nesagādāja. Matemātikā

bija pieciens, lai gan eksaktie priekšmeti neaizrāva. Krievu un arī angļu valodā gāja grūti. Mazliet vairāk saistīja sacerējumi, tos arī labi novērtēja. Skolotājs Ābols mani pamudināja studēt filoloģiju. Viņš arī no visiem palicis vislabāk atmiņā.

Par citiem pedagogiem nav tik labu atmiņu, vismaz mani citi savos priekšmetos nespēja aizraut. Zinu, ka dažu klašu skolēni šad tad paērcināja skolotājus, piemēram, krievu valodas skolotājas krēslā iedzina naglu. Arī Ābolu vecāko klašu meitenes mazliet apcēla. Viņu kā emocionālu cilvēku varēja arī saraud-

■ 11. klases izlaidumā 1958. gada 22. jūnijā. No kreisās Juris Lukstiņš, Ivars Paegle un Aldis Ermanbriks.

Foto no A. Ermanbrika albuma

nāt. Mūsu klasē lielu blēņdaru nebija.

Diezgan daudzi pedagogi, kā jau skolotāji laukos, bija iegrimuši ikdienas rūpēs, visai neiecietīgi. Arī audzēkņi dabūja ciest. Skolotāju galvenā nelaime ir tā, ka ikviens savu mācību priekšmetu uzlūko kā pašu svarīgāko. Bet bērni ir tik dažādi, ne jau visiem viss padodas.

Ābols bija citāds. Atceros vienu gadījumu. Tolaik skolā bija arī tāds mācību priekšmets kā psiholoģija, ko arī mācīja Ābols. Reiz viņš izsauca atbildēt kādu meiteni, vārdu neatceros, kautrīgu un klusu. Meitene stāv, skolotājs jautā, viņa neko neatbild. Ābols vaicā: "Vai tu tiešām neko nezini?" - "Jā," viņa atbild, "neko." Ābols: "Labi, sēdies, trīs (piecu ballu sistēmā)." Tas liecina par Ābola lielo cilvēcību, iejūtību. Pats emocionāls, stundas interesantas. Dziļos laukos it īpaši tādi skolotāji ir retums. Ābols tāds bija.

Dzīvojām skolas internātā *Baltajā skolā*, daudzi skolotāji arī.

Uz salidojumiem neesmu bijis ne reizi. Mūsu klase tāpat nav sapulcējusies. Arī skolas laikā īpaši neturējāmies kopā.

Trīspadsmit audzinātāji vienpadsmit gados

14. izlaidums, 1959. gads

Mums bija izcils vēstures skolotājs, tajā laikā arī direktors — Kārlis Blumbergs. Mācīja ne tikai vēsturi, bet arī domāt, analizēt. Skatīties pasaulē vaļējām acīm. Kad mūsu absolventiem, stājoties augstākajās mācību iestādēs, vēstures eksāmenā pajautāja, no kuras skolas viņi nāk, tad, dzirdot Blumberga vārdu, tālāk nemaz neprasiņa.

Protams, toreiz notika arī politinformācijas. Vajadzēja pareizi runāt, arī šajā ziņā pedagogi mūs skoloja. Manā laikā skolā mēģināja izveidot komjauniešu klases. Simtprocentīgi tomēr neizdevās. Mēs beidzām 25. četri baltie zvirbuļi bija palikuši. Viņi izturēja lielu spiedienu. Audzinātāji atklāti pateica: komjaunietim augstskolā būs daudz vieglāk iekļūt.

Desmitajā klasē mūs, divas klases, apvienoja. Mūsu grupai pa vienpadsmit gadiem bija kādi 13 audzinātāji!

Vidusskolā mūs audzināja Bronislava Šnepste (tagad Gurgāne). Jauna, tikko beigusi Fizikas un matemātikas fakultāti. Par savu otro, neoficiālo audzinātāju uzskatījām Emīliju Bakinovsku (vēlāk Mežmale). Arī jauna meitene — no Daugavpils. Ne vārda latviski neprata. Bet viņas nopelns bija tas, ka mēs kaut cik ielauzījāmies krievu valodā. Tagad dzīvo Rojā un ļoti labi runā latviski. Kad viņu ieraugu, man gribas runāt krieviski! Ļoti jauks cilvēks. Mēs viņu iesaucām par Mīlanu, un šo pavārdu pieņēma visa skola.

Skolotājas Annas Grīnbergas nopelns ir tas, ka daudzi dundadznieki kaut cik pareizi raksta un runā latviski. Viņa arī ieaudzina mīlestību uz teātri, dramaturģiju.

Kārlis Biķis un Valdis Cēbergs no manas klases spēlēja pūtēju orķestrī. Valdim tajā laikā nebija muzikālās dzirdes, nevienu melodiņu nevarēja noturēt. Bet viņš tik uzcītīgi vingrinājās, ka vēlāk bija Mērsragā mūzikas skolotājs.

Toreiz internāts bija gan piln-

■ Pie robežsargiem Mazirbē. Priekšplānā Biruta Šnepste.

Foto no Jautrītes Freimutes albuma

puišiem, gan pašreizējā VSPC-meitenēm. Pamatskola arī vēl bija piln, tur bija šauri. Ēdām koptaldā. Maksājām laikam 30 rubļus mēnesī. Ēdnīca bija pirmajā stāvā. Turpat

arī gatavoja.

Par pirmajiem skolas gadiem atmiņas padrūmas. Ziemā auksts, krāsni dūmo. Kā nu kurš saģērbts. Vēlāk bija labāk, lai gan ziemā drebinājāmies. Bērni stipri slimoja. Viena mana klases biedrene mēdza teikt, ka mēs daudzi dabūjām iet caur diļoņmāju.

Blēņas? Kas nu toreiz bija blēņas. Ziemassvētku vakarā aiziet uz baznīcu, kultūras namā bez skolotāja ziņas uz balli. To jau uzzināja! Jau nākamajā dienā stingri uz tepiķa. Vienreiz Ziemassvētkos klasē uzdedzinājām eglīti. Tad sarīkoja īstu

tors glabāja seifa. Muzeja sākums bija piln, telpā, kur tagad jaunā ģērbtuve. No mūsu klases daudzi darbojās vēstures pulciņā, arī es. Ziemā devāmies pārgājienos uz mājām vākt dokumentus un vecas lietas: Bībeles, grāmatas, darbarīkus.

Piedalījāmies fotopulciņā, ko vadīja Kārlis Filips. Bija arī spēcīga pionieri un komjauniešu organizācija. Leonora Jurševska mums mācīja modernās dejas — fokstrotu, valsī, ko īpaši gribējām dejot izlaidumā. Atceros teātra spēlēšanu, karnevālus pils zālē. Katra klase rīkoja publiskus klases vakarus skolas zālē, lai

■ Vidusskolnieces kolhozā, rokot kartupeļus. No kreisās Zoja Akentjeva, Dace Kurcaba, Mirdza Reinberga, Pārsla Eglīte un Ingrida Einfelde (vēlāk Štrandnere).

Foto no Elgas Tālbergas albuma

izmeklēšanu: kas ierosināja, kas nesa, kas dedzināja, kas logus sedza ciet? Bet vai tie bija blēņu darbi? Savā ziņā gan bijām bērnišķīgāki nekā pašreizējie skolēni.

No mūsu klases daudzi kļuva par skolotājiem. Ilgonis Bergholcs joprojām darbojas žurnālistikā. Dundagā esam palikušas piecas: Rita Zauere (toreiz Brūvere), Skaidrīte Ozoliņa, Smaida Tenisone (Grīnfoģe), Jautrīte Freimute (Greidiņa) un es. Citi aizklīduši. Četri jau zem zemes.

Esam tikušies klases salidojumos. 2004. gadā nesanācām, jo nolēmām gaidīt skolas lielo salidojumu.

Elga Tālberga,
14. izlaiduma absolvente

Vēsture, pašdarbība, sports

Direktors Kārlis Blumbergs vēstures stundās nāca klasē ne tikai ar Ļeņina rakstu sējumiem, bet arī ar Bībeli. Viņš vienīgais to atļāvās. Rādīja un teica: tā ir Bībele, to arī derētu zināt. Blumbergs lika arī pa-

visi varētu apmeklēt.

Pavasārī tradicionāli braucām ekskursijā uz Ļeņingradu. Ar smago mašīnu, ar kulbu. Nakšņojām laikam Puškino.

Rudenī vienu mēnesi kolhozā rakām kartupeļus. Reiz Tiņģerē dzīvojām veselu nedēļu no vietas, ar barošanu un nakšņošanu. Mācības tajā laikā nenotika.

Draudzējāmies ar Rīgas Politehniskā institūta vīru kori. Viņi brauca pie mums koncertēt.

Braucām ciemos uz Mazirbi pie robežsargiem. Viņi nāca arī uz skolu ar visiem suņiem. Ieradās pie mums pat izlaidumā.

Daudz sportoju. Tas bija fizkultūrieša Ernesta Kajaka nopelns. Spēlēju basketbolu un biju Talsu rajona čempione peldēšanā.

Iemācījās peldēt tepat centrā, diķī. Atceros kā šodien. Es gāju pirmajās klasēs, peldēt nepratu. Pie slūžām bija pārrauts ceļš, ūdens noskrējis. Pastaigājāmies pa diķa dibenu. Uz saliņas lielie pušī, arī mans brālis Modris, sauc, lai ejot pie viņiem. Eju, eju, bet pēkšņi iekrītu ūdenī. Tikai dzirdu: ar rokām un kājām! Sāku sparīgi kulties pa suniša modei. Tiku pāri. No tā laika amats bija rokā.

Braucu uz skolēnu sacensībām Ventspilī, Ventā bija 15 grādi. Peldēju Laidzē, Rīgā — pirmo reizi celiņā. Dundagā labākais treneris bija klasesbiedrs Jānis Veidners.

Ziemā slidojām uz diķa. Paši taisījām hokeja laukumu. No pils to apgaismoja prožektori.

Prātā palicis ķīmijas skolotājs Sulfāts — Gustavs Veterbergs. Jāliek ķīmijā eksāmens. Daži no ķīmijas neko daudz nezina. Viens pie durvīm klausījās, kādu biļeti izvelk, otrs ātri sadīrāja grāmatu un iesūtīja iekšā špikeri.

Sulfāts rādīja saistošus eksperimentus. Lai novilcinātu stundā laiku, parasti lūdzām parādīt kādus mēģinājumus. Veterbergs arī veda interesantās ekskursijās, laikam uz cementa rūpnīcu.

Nobeigums 7. lappusē.

Aldis Ermanbriks,
13. izlaiduma absolvents

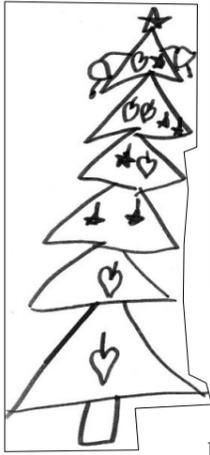
Ne no maizes vien

Lai viss jums atgādina Viņu!

“Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka devis Savu vienīgo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iemantotu mūžīgo dzīvību.”

Tā ir kristīgās vēsts sirds. Šajā vienā teikumā no Jāņa evaņģēlija (3:16) ir pateikts viss būtiskākais. Vispirms ir teikts par Dievu; par to, kāds ir Dievs, ko Viņš dara, domā, jūt, cer, tic un gaida. Tā ir patiesība par Dievu. Ir arī teikts par cilvēkiem; par slimām attiecībām, par grēku, vientulību, pazušanu. Tā ir patiesība par cilvēkiem. Ziemassvētkos mēs svinam to, ka nu šīs divas patiesības ir tik tuvu kopā. Dievs un pasaule! Cilvēki un Dēls! Ticība un mūžīgā dzīvība!

Un vēl. Ziemassvētkos mēs svinam to, kā visiem cilvēkiem tiek dots Dievs: pazemībā, nabadzībā un ārkārtīgā vienkāršībā. Ziemassvētkos mēs svinam arī to, ko šī došana mums nozīmē: Dieva solidaritāti ar mūsu dzīvēm no pirmajām mūsu mūža dienām. Dievs kļūst par cilvēku, lai cilvēks kļūtu brīvs mīlēt

■ Svētdienskolas audzēknes Monikas Freimutes zīmējumi.

Dievu. Tā ir neaptverami liela dāvana, ko Ziemassvētkos saņem visi

cilvēki: Dieva Dēlu (!) un Cilvēka Dēlu: vienu vīru vārdā Jēzus.

Mans novēlējums Ziemassvētkos: lai viss jums atgādina Viņu. Lai šo brīnumu jums atgādina Ziemassvētku dāvanas, kuras dāvināt cits citam. Lai Viņu jums atgādina dāvanu došanas prieks un dāvanu saņemšanas prieks. Lai šo brīnumu jums atgādina brīvdienas un atlaides, veikalu vitrīnas un dziesmas, ēdieni un dzērieni, eglītes un rotā-

jumi, kūti un siles, lopu un gani, baznīcas un mājas, draugi un ienaidnieki, attiecības jūsu starpā un attiecības ar Dievu. Kādēļ? “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka devis Savu vienīgo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet iemantotu mūžīgo dzīvību.”

Armands Klāvs,
Dundagas ev. luteriskās draudzes mācītājs

Ilzes Arnes autorkoncertā

6. oktobrī pulksten 14.00 pils lielajā zālē notika Ilzes Arnes autorkoncerts. Līdztekus pašai komponistei piedalījās Dundagas mākslas un mūzikas skolas jaunie mūziķi (koris un klavierspēles klases audzēkņi), Dundagas vidusskolas zēnu un jauktais koris, kā arī ciemiņi — Talsu bērnu mūzikas skolas kora klases audzēkņi un Latvijas Mūzikas akadēmijas otrā kursa vokālās nodaļas students Raimonds Močāns. Kuplais dalībnieku skaits patīkami papildīja zāli.

Koncerts izdevās ļoti labi. Dzirdē-

jām gan jauno dundadziņieku, gan talenieku muzikālo prasmi. Komponistes darbi jau ar pirmo dziesmu pārņēma savā varā. Gaiši, bieži vien rotaļīgi, tiešām radīti bērniem — gan mutei, gan ausīm.

Ovācijas izraisīja dziesma ar Ulda Ausekļa vārdiem *Krokodili* (dziesmas varoņi, četri dulli krokodili, brauc uz Dundagas pili). Nelielā sarunā pēc koncerta Ilze Arne atklāja, ka vispirms izraugās dzejoļus, tad rodas melodija. Par komponistes asprātību liecina jau darbu nosaukumi: *Piecas peles pelavās,*

Pilnīgi ačgārņa dziesma, Priecīgs zaķis zvana no Priekules, Kartupeļi.

Ists salda ēdiens noslēgumā bija neliels dziesmu cikls ar Aivara Neibarta dzeju *Par Rīgas puiku* jaunā solista Raimonda Močāna priekšnesumā. Apbrīnojama ir komponistes spēja tik paradoksālu, it kā ne-muzikālu dzeju ietvert klasiskās mūzikas ietvarā. Apbrīnojama arī jaunā solista stila izjūta, humors. Visnotaļ klasisks tēls — melns uzvalks, *tauriņš*, klasisks dziedājums, bet... *ņurbuliņi* vārdi. Lieliski sader! Gandrīz uz *bis* aizgāja Raimonda drosmīgais lokalizējums, tekstā Rīgas avīzi aizstājot ar *Dundadziņieku*.

Dzirdējām arī dažus skaņdarbus klavierēm un dziesmas *Kamēr mēs te...*

(Olgas Lisovskas dzeja) pirmatskaņojumu.

Interesanta bija Sandras Lielanses nelielā saruna ar viešņu tūlīt pēc koncerta. Bija arī pārsteigums. Sandra Kokoreviča, dāvājot māksliniecei ziedus, piedevām pasniedza... pogu. To komponiste pazaudējusi tepat, Dundagā, pirms gadiem desmit. Arī tad noticis koncerts, kurā izpildītas Ilzes Arnes dziesmas.

Vēlāk uz īsu sarunu lūdzu muzikālo svētku rīkotāju Sandru Lielansi:

“Dažas Ilzes Arnes dziesmas bijām apguvuši jau agrāk. *Krokodilu* nošu materiāls man glabājās gadus trīs. Tā dziesmas pamazām sakrājās. Jau šā gada sākumā zināju, ka šāds koncerts

būs! Ar taleniekiem mūs saista sena draudzība, tāpēc droši lūdzu viņus līdzdarboties. Arī komponiste labprāt piekrita un īpaši koncertam sarakstīja *Kamēr mēs te...*

Man bija šādu pasākumu pieredze, jo agrāk bijām rīkojuši Egona Valtera autorkoncertu ar komponista līdzdalību.

Pašai prieks, ka tik braši nodziedāja vidusskolas koris. Tā bija arī pērns, un ceru, ka nākamgad būs tāpat.

Tagad gatavojamies Ziemassvētku pasākumiem.”

Sandra piekodināja, ka slavēt viņu nevajagot. Tāpēc apmierināsimies ar PALDIES.

Alnis Auziņš

Atmiņu svētkos

Izstādē
Dundaga pirms desmit gadiem

Pēc Gunāra Laicāna ierosmes valsts svētkos pils mazajā zālē atklāja izstādi *Dundaga pirms 10 gadiem*. Līdz decembra vidum varēja aplūkot fotogrāfijas un dokumentus gan no pagasta padomes priekšsēdētāja, gan skolotājas In-tas Kaudzes, gan pagasta padomes

sekretāres Sandras Kokorevičas krājumiem.

Arī man, cilvēkam, kam tieša saite ar Dundagu 1994. gadā bija pavisam niecīga, izstāde uzjundīja emocionālas pārdomas. Par ātri plūstošo laiku. Par mūsu iecerēm un to piepildījumu. Par to, cik jauni un skaisti bijām.

Lūk, pensionāru vēlēšanu apvienības saraksts, galvenās nostādnes un grupas fotogrāfija. Dažus standus tālāk — aicinājums uz akciju *Baltie logu rāmji* (atceros, ka savulaik par to man

stāstīja Aina Pūliņa). Lūk, vārdiņš *Tobuss* un autobusu saraksts. Viens cilvēks pagastā, mana istabas biedrene pagastmājā Alanda Pūliņa, joprojām tā godā no Rīgas kursējošo autobusu. Lūk, publikācija par Sandru Kokoreviču. Kaut gan avīzes fotogrāfijas kvalitāte nav pati labākā, par būtību varētu teikt tā: meitene no žurnāla vāka. Lasāmi arī vairāki citi raksti no *Bangas* un no *Talsu Vēstīm*. Divās vietās toreizējā skolas direktora Māra Pētersona fotoattēli un pārdomas. Varbūt nejausi, varbūt ne,

bet vienā tekstā atziņa — laikam jāmeklē darbs citā nozarē... Publikācijas arī atgādina, ko par toreizējo skolotāju streiku domā vidusskolas pedagogi. Mani īpaši piesaista *Knišels* — skolas avīzīte, kas visos trīs izstādītajos numuros braši piekopj dundziņu valodu. Vai pašreizējā vidusskolēnu paaudze maz zina sava *ķēķa* priekšgājējus? Nav jau tik tāla vēsture.

Vēl citā dokumentā lasāms, ka izpilddirektora amatam apstiprināts Andris Kojro. Atkal 10 gadu jubileja! Kādā foto-

attēlā iemūžināta jaunā baptistu dievnama celtniecība. Bet citā stendā — publikācija par Neveju. Galvenā atziņa: ja nebūtu pasta, tad vispār nebūtu, kur aprunāties. Un cerība, ka šajā skaitajā vietā atkal iemājos dzīvība...

Ja, pretrunīgas izjūtas, skatoties izstādi. Taču tas nenozīmē, ka atmiņu svētkos laiku pa laikam nevajadzētu rīkot. Paldies ierosinātājiem un īsteno-tājiem!

Alnis Auziņš

Turpinājums no 6. lappuses.

■ Skolas karnevāls. Priekšplānā no labās Skaidrīte Ozoliņa un Dace Kurcaba. Foto no Jautrītes Freimutes albuma.

Atceros, kā 11. klasē pirmo reizi kārtībā dabūju trijnieku. No 14 gadu vecuma strādāju kultūras namā par kinoteātra *Oktobris* biļešu kontrolieri. Vairs gan nedabūju brīvpusdienas, arī skolas naudu vajadzēja pašai maksāt. Reiz rādīja filmu *Sarkanais un melnais*, pēc Stendāla darba. Toreiz uz tādām filmām jaunāki par 16 gadiem nedrīkstēja iet. Bet es ielaidu savus draugus, skolas un klases biedrus. Nākamajā rītā — pie

direktora. Izrādās, ka skolotāja Austra Kēze bija redzējusi un pateikusi.

Mana solabiedrene, ko sauca par *blakusvāģi*, bija Silvija Ernštreite, Gunāra Ernštreita māsa. Mēs, bijušie klasesbiedri, bieži satiekamies. Rīdzinieki uzskurina dundadziņiekus. Tagad visi solījušies braukt uz lielo salidojumu.

Jautrīte Freimute (*Greidiņa*),
14. izlaiduma absolvente

Paldies labajiem Dundagas cilvēkiem Alfai Auziņai, Gunāram Laicānam, Andrim Kojro un visiem maniem darbiniekiem! Visiem dundadziņiekam daudz veiksmes, mīlestības un veselības. Priecīgus Ziemassvētkus un ticības un cerības pilnu Jauno gadu.

Drosma Greiško

Pats savām rokām

Šāda izstāde un reizē tirdziņš Dundagas pili pirms Ziemassvētkiem notiek ceturto reizi. Jauks notikums, ko dundadziņieki jau ielāgojuši — gan tie, kas paši kaut ko pieprot tautas lietiskajā mākslā, gan tie, kam patīk acis pamieļot, gan tie, kas kaut ko nolēmuši iegādāties.

Atklāšanā 16. XII dažus vārdus bilda pils saimnieces Anda un Santa. Katram darbu autoram tika pa piemiņas veltei ar novēlējumu, bet dažus mirkļus vēlāk — šādā reizē jau ierastā tēja un kļiņģeris. Man iesāvēs prātā doma, kā gaidīto notikumu padarīt vēl savdabīgāku. Pirms trim vai četriem gadiem (kas to var atcerēties!), izstādi atklājot lielajā zālē, visi apmeklētāji gardām mutēm tiesāja skolotājas Metenas nepārspējamam plēdas (atvainojos par iespējamām pareizrakstības kļūdām šajā vārdā). Varbūt tās var kļūt par mazo svētku rotu un zīmi?

Šķiet, šī bija viena no daudzveidīgākajām izstādēm. Līdztekus jau gaidītiem vērtumiem, kā Māras un Ģirta Freibergu koka brīnumiem un Edvīna Klēvera karotītēm, daudzajiem cimdiem un zeķēm (citus gadu nebiju manījis Sandras Kokorevičas adījumus šajā pulkā), pirmoreiz bija tādi saistoši veikumi kā Ulda Vasiļevska griezumī finierī un Silvijas Gulbes fantastiskās floristikas glezniņas.

Pie Freibergu galda īpaši piesaistīja

neparasts svečturis. *Jaunbrīkļu* liepa dzenot tik neparastas atvases! Savukārt par vienu lielo karoti, ko Ģirts darinājis piecu stundu sūrā darbā, pats autors lepnī uzdod mīklu: no kāda koka? Kad minstinos, tad iedzen mani galīgi sprukās: ne skujkoku, ne lapu koku... Tā kā esmu uz mutes kritīks, tad pie balvas — karotes — netieku, lai cik labs čoms Ģirts man arī būtu.

Vasiļevska kungs stāsta, ka pirms gadiem pieciem žurnālos redzējis pamācības, kā no finiera ar īpašu zāģīti var izzāģēt dažādus rakstus. Pa vaļas brīžiem tapuši dekoratīvi darbiņi — konfekšu trauciņi, paliktniši un kārbīņas, virtuvei un rakstāmgaldam noderīgas lietas. Par vairākstāvu augļutrauku meistars teic, ka tas nav naudā novērtējams. Bet galvenais ir piedalīties!

Silvija Gulbe atkāp savu darbu noslēpumus. Tieši tādas glezniņas Gulbes kundze nekur nav redzējusi, bet idejas jau kļīst apkārt pa pasauli kā senlaikos ezeri un lūko, kam uzgāzties uz galvas. Lūk, no tāsīm vien veidota lauku ainava! Te atkal no sūnām un zālītēm, ar pinceti rūpīgi kopā salikta ainava. Te zemes daļai izmantota rīta krūzītē neieberta kafija. Par dažu labu iestiklotu darbu rodas iespaids, ka tās, noņemot stiklu, tūlīt

izgaisīs. Stikls tiešām kalpo glezniņas kopā saturēšanai.

Daudziem labi pazīstamā dažādu rokdarbu meistare Maruta Šulce bagātinājusi izstādi ar krāsainiem tamborējumiem. Jo tālāk no sedziņas centra jāmet loks, jo ilgāks laiks paiet, — Maruta atklāj sava darba aizkulisēs. Lielā sedziņā darināta mēnešiem.

■ Māra un Ģirts Freibergi ar lielo karoti. Autora foto.

Vēl redzami gan siltas vestes un lakati, gan svečturīši, gan fotogrāfijas, piezīmju grāmatiņas un grāmatzīmes... Pavisam izstādi veido septiņpadsmit dundadziņieku darbi.

Paldies visiem autoriem un pils saimniecēm! Cerēsim, ka jaukā izstāde mūs iepriecinās ar turpmākos gadus, vēroties plašumā un daudzveidībā!

Alnis Auziņš

Raibs kā dzeņa vēders

Mūsu Mājās iedegta gaisma

Jau četrus mēnešus mūsu Mājās ir dzīvības pilnas. Interesanti vērot, kā pa vienam vai bariņā lēnām un skriešus, klusām un varen skaļi satek mājinieki. Vilnas zeķes vai čības kājās, zābaki gar sienu, somas rindā, jakas cita citai virsū sakārtas, tad katrs uz savu pusi: zīmē un meistaro, spēlē, guļ uz paklāja un skatās multenes, būvē tostermaizes un mīcās aiz sevis nekārtību neatstāt.

Un ik pa brīdim atskan saucieni pēc palīdzības: "Nevaru atrast savu pufaiķi! Tagad ir mans laiks pie datora sēdēt, bet viņš mani nelaiž! Kā šito spēli spēlēt? Vai tad maizīšu vairs nav?" Pa vidu — kā jau mājās — lielie ar vēlēšanos visu to labi kopā saturēt. Palīdzot, pamācot, savu reizi liekot arī ārpusē

dzīvi pārdomāt. Tāda izskatās bērnu dienas centra Mājās ikdiena pēc pirmajiem kopā sadzīvošanas mēnešiem — pavisam normāli dzīvīga gan ar saviem priekiem un veiksmēm, gan kreņķiem un ķibulēm. Katru dienu centru apmeklē vidēji 52 bērni.

Priecājamies par ikvienu, kas atrod ceļu uz mūsu Mājām. Skumji ir tad, ja kādu dzird sakām, ka nejdzīva vien tā ir, pat necenšoties iekšā ienākt un aiz muguras vien drosmi izrādīt. Ļoti grūti ir izstāstīt par mūsmāju sajūtu, par attiecībām, par maizītes nozīmi arī tiem, kam mājās tās ir gana. Ar draugu kopā apēdot, tai pavisam cita vērtība.

Varētu jautāt, kas tad tie par nau-

das maisiem, kas mūs uztur.

Latvijas organizācijas *Glābiet bērnu!* atbalsts, dodot savu vārdu, ir ļāvis piedalīties divos projektu konkursos, arī datori ir šīs organizācijas dāvana.

Telpas, siltums, viena darbinieka alga ir pagasta pašvaldības sarūpētas. Par to īpaša pateicība mūsu deputātiem un Veselības un sociālā dienesta vadītājam, Latvijas organizācijas *Glābiet bērnu!* valdes loceklim Valdim Randem. Mīļš paldies arī visam pirmsskolas izglītības iestādes *Kurzemīte* kolektīvam!

Uzvarot Talsu novada fonda Mazo projektu konkursā, ieguvām 500 latus, kas ļāva iegādāties pašas nepieciešamākās lietas: krāsas, spuldzes, paklāju, spēles u.c. Visu mājinieku vārdā liela pateicība Talsu novada fonda jaukajiem darbiniekiem! Irene Vikmanes kundze no Jūrmalas mūs balstījusi visus šos mēnešus. Viss pārējais — sirdsgudru dundadznieku sagādāts: zēniem brauciens uz Cēsīm (sk. iepriek-

šējo *Dundadznieku*), adītas zeķes, dzija, ievārījums, saldumi, bumba... Nauda maizītei arī līdz šim vienmēr atradusies. Paldies visiem labajiem cilvēkiem!

Nākamajā gadā ļoti ceram uz pašvaldības atbalstu, nodrošinot centra pamatvajadzības un palīdzot īstenot sapni par bērnu laukuma izveidi. Uzrakstītais projekts Talsu novada fonda Rudens konkursam mūs aizveda līdz TV Ziemassvētku akcijai, kas mums ir jau dāvājusi ne vien Unibankas 500 latus laukuma izveidei, televizoru un daudz ļoti garšīga Pūres ievārījuma, bet arī sirsniņus un izpalīdzīgus cilvēkus. Ticam, ka maizītes arī nepietrūks, ka augs mūsu draugu loks.

Ziemassvētkus gaidot, tādi nu mēs esam. Mājās kā jau pirms svētkiem — top puzurs skaitstajai āra eglei, jaunajos logu stiklos ielec eglītes, mājiņas, eņģeliņi.

Ļoti ticam, ka svētki balti būs, ja tādus tos krāsosim, mācoties cits citu

pieņemt, dot, dalīties un pasakot: "Paldies, mīļie!"

Mūsu mājinieku vārdā — Alfa

Veselības un sociālās palīdzības centra novēlējumi

Visiem mūsu iestādes darbiniekiem pateicos par aizvadītajā gadā paveikto. Visiem Dundagas iedzīvotājiem 2005. gadā vēlu veselību, mīlestību un ticību sev.

Centra darbinieku vārdā pateicos Dundagas pagasta padomes darbiniekiem un deputātiem par atsaucību, par izpratni veselības un sociālās aprūpes problēmu risinājumā.

Visi VSPC darbinieki no sirds pateicas tiem Dundagas iedzīvotājiem, kas aizvadītajā gadā, ieliekot kādu santīmu ziedojumu kastītē, atbalstījuši *zupas virtuvi*. Par produktu piegādi pateicamies z/s *Novakari*, Ārijai Ansbergai, Guntai Skujiņai, Intai Baulai, Santai Vizumai, Inai Einfeildei, Jolantai Pilikserei, Aijai Nierliņai, V. Cirvelei, Elmai Zadiņai, Lās-

mai Freimutei, Melānijai Altenbergai, Asjai Feltai, Uldim Dūdam u.c.

Lai jums visiem gaiši Ziemassvētki! Lai jaunais gads mājās ienes mieru, mīlestību, satīcību un vislabāko veselību!

Lai mums visiem mierīgs un Dieva svētīts 2005. gads!

VSPC vadītājs Valdis Rande
un VSPC kolektīvs

Dundagas vecākajai baznīcai — jaunu jumtu!

Pēdējās ziņas ir iepriecinošas. Mūs nolēmusi atbalstīt Vācu — latviešu biedrība no Minsteres (Vācija). Pārskaitījumu gan vēl neesam saņēmuši, tāpēc nav

iespējams pateikt, cik vēl pietrūkst parāda nolīdzināšanai. Iespējams, tie ir daži simti latu. Mīļš paldies visiem ziedotājiem!

A. A.

Dundaga pret Kolku — 3 : 2

Gatavojoties nākamā gada rajona 1. posma sporta spēlēm, 11. XII Dundagas pilī pārbaudes sacensībās galda spēlēs tikās Dundagas un Kolkas komandas.

Galda tenisā un novusā pārāki bija ciemiņi. Galda tenisā, nezaudējot ne spēlē, 1.vietu izcīnīja kolceniņš Ilmārs Gleglu, atstājot otrajā vietā mūsu Daini Derkevici. 3.v. kolceniņš Dainis Zvirbulis. Novusā mūsu Jāni Cirveli apsteidza kolceniņš Andris Laukšteins. 3.v. Raivis Fridrihsons (Kolka).

Šautriņu mešanā pārāki bija dundadznieki ar 210 pret 192. Visvairāk punktu guva dundadznieki J. Cirvelis un Ēriks Blumbergs, 3. v. R. Fridrihsons no Kolkas.

Arī dambretē un šahā virsroku guva mūsējie. Dambretē pārliecinoši 1. un 2. vietu izcīnīja dundadznieki Māris un Mārcis Mitleri, savukārt dāmu

cīņās pārāka bija kolceniņe Ausma Elava. Komandcīņā mūsējie uzvarēja ar 6:3.

Šahā mājinieki guva virsroku ar 7:2. Ar ciemiņu laipnu atļauju mājinieku komandā, cits citu mainot, spēlēja vairāki jaunie šahisti. Jurgis Remess uzvarēja abus pieredzējušos pretiniekus, Didzis Pabērzs ieguva 1 punktu 3 cīņās. Vienīgajā spēlē uzvarēja arī Raivis Pabērzs. Īpaši jauzteic visjaunākā dalībnieka Edgara Pabēra uzvara pār apmēram četrreiz vecāko Uldi Laukšteinu, kā arī Māras Freibergas panākums pret A. Elavu dāmu divcīņā.

Noslēgumā Kolkas pagasta izpildītors I. Gleglu uzaicināja Dundagas sportistus uz revanšmaču Kolkā, jo šajā reizē sacensību kopējais rezultāts pa sporta veidiem — 3:2 dundadznieku labā.

Edvīns Klēvers

Sākas šaha ātrspēle

11. decembrī, labi iesildījušies draudzības sacīkstē ar kolceniņiem, Dundagas jaunie šahisti *Krūziņos* aizvadīja ātrspēles maratona pirmo posmu. Sacensības notiks katru mēnesi, rezultātus summēs un apkopos nākamā gada maijā. Pirmajā kārtā, nespēlējot sasirgušajam Arnim Sirkelam, vislabāk veicās Jurgim Remsam un Raivim Pabērzam.

A. A.

Apļa pabeigtībā

Ir Adventes laiks. Tātad gaidīšanas, piedošanas, saprašanas un cerību laiks. Iededzam pirmo, otro, trešo, ceturto Adventes sveci. Apļa pabeigtībā, uguns mierinājumā radīsim spēku sekot dabas mūžsenajai mācībai — gadā jābūt

Ziemassvētki ir prieka, brīnuma, kā arī pārdomu un pārvērtību laiks. Svētkos sirds visvairāk alkst ticēt savam sapnim, savai cerībai, ko ikdienā nomāc rūpes un steiga. Tas ir laiks, kad mēs varam izpurināt savu dvēseli,

rimtam brīdim, kad atskatīties uz savu ceļu. Salikt visu — gan labo, gan bēdīgo, gan paša pielautās muļķības — kā dzirnavu gaņģa priekšā. Lai nežēlīgi un atklāti savu šāgada gājumu sarinodu pa apcirkņiem un plauktiem.

Tas ir laiks, kad zeme pauž rāmu mieru, debesis, saraukdamas gaišās stundas isas, tīņas, dāvina mums ie-

nebaidoties citu nosodījuma.

Sagaidīsim svētkus ar gaišām domām, draudzīgiem smaidiem un tīrām, baltām dvēselēm! Šis ir īpašs laiks katram, kurš meklē sapratni, piedošanu un līdzsvaru dzīvē. Un tikai ar paša sapratni, māku piedot un

spēju būt vienatnē pašiem ar sevi.

Lai Ziemassvētkos gaišas domas, lai svētās nakts mirdzums skar sirdis, kuras prot priecāties, skumt un ticēt tam, kas vēl nav noticis...

Veselību visiem un mīļš paldies par šogad paveikto!

Dundagas pagasta pensionāru padome

mīlēt pat nedraugu viss iepriekš teiktais atnāks arī pie jums.

Skaistus svētkus visiem!

Pirmsskolas izglītības iestādes
Kurzemīte saime

Gribas, lai baltā pasaulē
Balti sniegi snieg
Un pa baltiem lielceļiem
Balti cilvēki iet.
Un lai baltos cilvēkos
Baltas domas dzimst,
Lai baltās darbdiēnās
Balti svētki ir.

Gaišus, baltus un labestīgus
Ziemassvētkus! Lai Jaunais gads
radošs, veiksmīgs un veselīgs!

Vidusskolas kolektīvs

Lai allaž kāds prieks
kā eņģeļa mats
sien dvēseli zvaigznes starā!
Lai Ziemassvētki
un Jaunais gads
dod sirdij
mīlestības tik daudz,
ka paši, gluži
kā eņģeļi,
to citiem dāvināt varam.

K. Apškrūma

Sveicam visus dundadzniekus gada gaišākajos un mīļākajos svētkos un novēlam Jaunajā gadā labi atpūties mūsu kopīgajos pasākumos!

Pils darbinieki

Senču mantojuma vārdnīca

Čamms — saslaukas, sīki atkritumi
čigiš — kumeļš
čič — gaļa
čikst — zari, žagaru klājiens staignā ceļa vietā
čokert — bikstīt, bakstīt
čuimt — griezt, zāgēt ar neasu nazi vai zāģi
čumm — murskulī savilkta mute
Dačks — brikšņi
daiks, daikts — darba rīks, instruments
dambš — meža ceļš ar grāvi vienā vai abās pusēs
darbstel — serde (atlikums) pagalei, no kuras plēš skalus vai jumta skaidas

dār — labības kalte
derams — derīgs, noderīgs
diptāt — kalpa alga natūrā
dīvelt — tramdīt
durmes — žebērklis
dusels — dilonis, aizdusa
drādž — tauku kausēšanas biezumi
drēbkeļ — drēbuļi, drudzis
drēg — rāmis ragavu virsmas paplašināšanai
drēgel — durvju aizbīdnis
dricant, dricantes — kratīt, kratīties
drikel — durvju rokturis
druņkt — stampāt
drupšīn, drupšīņzup — bīdelētas klimpas piena zupā

Veces Mazes

Turpmāk vēl

